

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.
 Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 14.

JULY 15, 1922.

LETO (VOL.) XIV.

M. Elizabeta:

Najlepši naš Ave.

Zelena dobrava v poletnem nakitju,
 komu pošiljaš pozdrave?
 Najlepši moj ave.

O kom šepetaš, srebrni studenček,
 ko glasno hitiš tja v daljave?
 Najlepši moj ave.

Komu si uglasil kitaro donečo,
 ti slavec dehteče goščave?
 Najlepši moj ave.

Srebrni zvonovi, kaj kličete z viška
 čez griče in sočne planjave?
 Najlepši naš ave.

Kaj pojete zvezde ob uri polnočni,
 ko gledate z nebne višave?
 Najlepši moj ave.

Kaj molite, duše, v veselju in sreči,
 ob križih in v uri skušnjave?
 Mariji, Najlepši naš ave.

V šoli presv. Marijinega Srca.

H. B.

Ljubezen.

Kar je duša za telesno življenje, to je ljubezen za nadnaravno dušno življenje. Dokler je duša v telesu in se ga dobro drži, kakor pravimo, vlada v njem bujno življenje, bujnije, kot v pomladni naravi. Poglejte mladega človeka! Kako prožen mu je korak, kako živahne kretnje. Njegova lica so kakor razpihnjen cvet, oči iskre kot brušeni dragulj, ustni kakor roža, ki se zasmee jutranjemu solncu, glava polna vzvišenih vzorov, h katerim bi najraje na prutih pometel, glas v veselem prijateljskem krožku kot srebrno-čist planinski studenček, ki kakor srna skaklja po skalah.

Kakor hitro pa motor vsega tega pestrega življenja, duša, obstane in se poslovi od telesa, zastane tudi vse to bujno življenje. Krvni obtok preneha, telo postane kakor kip iz mlačnega kararskega marmorja, oči oste-klene, usta še tako široko odprta nimajo ničesar več povedati, glas je zastal v grlu. Kratko ves živahni obrat zunaj in znotraj se ustavi. Začne se čisto drugi proces-razkranje in njemu sledeči smrad. Človek, ki je bil morda pred malo trenutki še magnet za mnoge, postane strašilo za najdražje. Prijatelj, ki je bil prej najraje sam s svojim prijateljem, si zlasti ponoči ne upa več sam biti pri njem. Še otrok, ki je bil prej srečen le kadar se je mamice držal in se grel v njenem naročju, se je začne bati, ko spozna, da je ne bo več prikljal, ker je "mrčala."

To je duša za telo, to je telo brez duše.

Kar je duša za telesno, to je ljubezen za nadnaravno dušno življenje. Človek ogrevan od božje milosti in ožarjen od božje ljubezni, je otrok božji. Vsa nebesa gledajo doli nanj s tistim veseljem, kakor gleda mati svojega edince, ki se igra ob njenih nogah. Nebeški Oče izjavlja: Ta je

moj ljubi sin, nad katerim imam dopadenje. Nebeška Mati ga je vesela, kakor telesna mati svojega težko pričakovanega prvorojenca. Drugi nebeščani ga radostno pozdravljajo: Bratec naš! Vsi naročajo njegovemu angelu varihu, ki radosten hodi ob njem: Čuvaj ga v ljubezni sveti! Vse kar dela z dobrim namenom in po pameti, angelj varih zbira v zlato skledico in dan za dnem nosi v nebeško banko za njegov dan soúbe in sile. Zbor čednosti, naravnih nadnaravnih, je kakor majska livada, pestra in pisana, saj imajo vse dušo, ki je ljubezen.

Ko pa milost s svojo neločljivo spremljevalko ljubeznijo odide, in ona odide po vsakem smrtnem grehu, zastane vse to živahno nadnaravno življenje. Če hočem po človeško povedati, bi dejal, da zavlađa mej nebeščani nasproti takemu isto razpoloženje, kot v družini, iz katere so odnesli dragega mrliča. Iz božjega otroka postane grešnik otrok jeze. Njegov nebeški Oče in njegova nebeška Mati se obrneta proč od njega. In vendar ga ne zapustita, kakor telesni oče in telesna mati ne svojega zašlega otroka. Njuna edina želja in skrb je, ga čimprej zopet iztrgati iz rok zapeljivca. Njegov angelj varih prej tako vesel, se žalosten, kakor nekdanj Jeremija na jeruzalemske razvaline, vsede na razvaline božjega tempeljna njegove duše in milo, kakor on, toži: Izginila je od sijonske hčere vsa njena lepota. Ali je to mesto popolne lepote . . . Kako je zatemnelo zlato, izprevrгла se je najlepša barva.

To je duša v milosti in ljubezni, to je duša brez milosti in ljubezni.

Marijina duša je bila od prvega početka svojega združenja z brezmadežnim telesom, pa do trenutka svoje ločitve od njega, polna milosti, zato tudi polna ljubezni in kot taka

vsigdar otrok ljubček presv. Trojice in celih nebes. V nobenem zgolj človeškem srcu še ni ogenj božje ljubezni višje plapolal, kakor v njenem, ker nobeno še ni bilo tako polno milosti kot njeno.

Pisano je: "Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje moči in iz vse svoje misli. To je prva in najvišja zapoved, druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe. V tem je zapopadena vsa postava in vsi preroki." Najvišji vzor, ki ga je Gospod postavil pred odrešenega človeka je tedaj — ljubezen. V prvi vrsti ljubezen do Boga, iz celega srca, iz vse moči in iz vse misli, potem pa ljubezen do bližnjega, tako velika, kakor jo ima človek do samega sebe. Krassen, vzvišen vzor! Pravijo, da so vzori v svoji popolnosti na tem svetu nedosegljivi. Kar tiče navadne zemljane bi verjel, kar tiče Marijo, tega nad vse oblagodarjenega človeškega otroka, ne verjamem.

Ako pogledamo na strmo pot, ki vodi do tega vzvišenega vzora, bomo videli, kako se posamezne bogoljubne duše polagoma dvigajo proti njemu, kakor pobožni romarji proti cerkvi na gori. Ene so še ob vznožju. Njih ogenj ljubezni je še slab, polni so še dolinskega prahu. Drugi so že višje in čezdalje prožnejši jim je korak, vendar se zopet in zopet ustavijo in pogledujejo nazaj. Njih srca so še razdeljena mej zemeljskimi in nebeškimi vzori. Gori proti vrhu vidimo druge, katerih pogled je obrnjen samo naprej. Kakor magnet železo jih vleče vzor vedno višje in višje. Koprneče stegajo roke, da bi ga skoro objeli, toda teža telesa, s svojimi nasprotno delujočimi silami, jim ne pusti se povspeti do njega. Le eno vidimo čisto na vrhu pri vzoru, kako ga objema, kako ga vživa, kakor ga je le možno tukaj vži-

vati. To je Marija. Nič pred njo in nič za njo ni tako natančno spolnil božje zapovedi ljubezni, kot ona. V vsako drugo srce je vsaj od časa do časa, hote ali nehote, padla kaka senca posvetne ljubezni, ter je nekako razdelila, le v brezmadežno Srce Marijino nikoli. To je bilo vedno celo ožarjeno od solnca božje ljubezni.

Vsake njene misli, vsake njene želje, vsacega njenega dejanja se je držal pečat božje ljubezni. Vsak utrip njenega srca, od prvega do zadnjega, je bil za Boga in samozanjanj. Kje najdete še kako tako srce? Vsa druga človeška srca poznajo vsaj ure, dneve ali celo leta, morda celo dolgo vrsto, ko jih ni gnala ljubezen, vsaj božja ne. Koliko izvoljenih, svetniških duš, je moralo po letih zmote in zemske ljubezni, s sv. Avguštinom tožiti: Prepozno sem začel ljubiti, o vedno stara in vedno nova lepota. Mariji edini ni bilo treba obžalovati niti trenutka. Vsako drugo dušo je večni sovražnik božji, hudič, v tistem trenutku oskrunil in jo napolnil s svojim sovraštvom do Boga, ko je bila telesu vdihnjena. A ko se je pripravljala, da isto stori z Marijino, ga je vsemočna roka božja pahnila proč. Edino njeno srce je bilo tako polno milosti in ljubezni, da je ostalo peklenški kači vedno nedostopen raj.

Sv. Pavel je ponovno izpovedal o samem sebi, da je njegovo življenje sama nepretrgana ljubezen do Gospoda. "Živim sicer, toda ne več jaz, marveč v meni živi Kristus . . . Moje življenje je Kristus. Naše življenje je v nebesih. Kdo nas bo ločil od

Kristusove ljubezni? Stiska, ali nadloga, ali preganjanje, ali lakota, ali nagota, ali nevarnost, ali meč? Prepričan sem namreč, da ne smrt ne življenje, ne angeli, ne poglavarstva, ne moči, ne sedanost, ne prihodnost, ne višina ne globočina, ne nobena druga stvar nas ne bo mogla ločiti od božje ljubezni, katera je v Kristusu Gospodu našem. "Tako je govoril Pavel, ki je bil kot Savel zagrižen sovražnik Kristusov in kristjanov, on, ki je še kot Pavel tožil: "Dan mi je trn v moje meso, angelj stana, ki me bije za uho. Zaradi tega sem Gospoda trikrat prosil, naj odstopi od mene. In dejal mi je: dočča ti moja milost . . ." Tedaj on, čigar srce dolga leta ni bilo ljubezni, ampak sovraštva do Gospoda, on ki je z drugimi navadnimi zemljani živo čutil, da nosi zaklad milosti in ljubezni božje v zdrobljivi posodi, je bil prepričan, da je njegova ljubezen do Boga tako vkoreninjena, tako močna, kakor smrt in še bolj. Kaj naj potem rečemo o ljubezni Marijini, ki je od prvega začetka rasla z njenim srcem in je ni ogrožal trn hudega poželenja, o katerem toži apostelj narodov. Za dostojni opis njene ljubezni bi bilo treba še vse krepkejših izrazov, samo težko, če sploh mogoče, bi jih bilo najti. Morebiti bomo njeno ljubezen še najprimerneje izrazili z besedami modrega v sv. pismu, ki jih tudi sv. cerkev Mariji pridevlje—Mati lepe ljubezni.

In mi?

Neki paganski kralj je zelo obžaloval, da ljudje nimajo na levi strani okenca, skozi katero bi bilo moč vi-

deti v njih srca, je li tam vlada ljubezen ali sovraštvo, resnica ali laž. Gotovo, da bi skozi to okence še marsikaj žalostnega videli, kar zdaj ne vidimo. A menim, da brez tega okenca vsaj toliko lahko vidimo, da na tisoč src ne pride niti eno, o katerem bi se moglo reči, da ljubi Boga iz vse svoje misli in moči, kakor se glasi božja zapoved. Precej procentov celo katoliških src je, v katerih ljubezen niti skromnega kota več nima. Že davno so jo vrgli iz njega. Vso drugo ljubezen, počutno, do časti in slave, do denarja in premoženja itd. najdemo v njem, samo prave, plemenite, čiste božje ne, to so pregnali, dasi je srce v prvi vrsti za to vstvarjeno. Nič manj procentov je pa tacihih src, ki imajo za božjo ljubezen kvečjemu kak prevžitkarski kot.

Mesto, da bi kot postavna kraljica v njih absolutno vladala, za kar ima naravno in božjo pravico, mora biti prav za prav dekla, vsak trenutek v nevarnosti, da jo odslove. Tako majhno je človeško srce, pa še tega mu ne privoščijo celega. Njegovo je, od njega in zanj vstvarjeno, od njega in zanj odrešeno, od njega in zanj posvečeno. Toda ne, vsakemu drugemu je prost vhod, za vsacega je prostor in ne zadnji, tudi za tacega, o katerem vedo, da bo več odnesel, kot prinesel, samo on, lastnik, dasi z darovi obložen, mora prositi: Sin, hči, daj mi svoje srce! Ali se to pravi ljubiti Boga iz celega srca iz vse misli in iz vse moči, kakor je zapovedano? Potem naj pa še kdo pravi, da se nima ničesar učiti v šoli Matere lepe ljubezni.

DROBTINE.

Sv. Terezijo so njeni nasprotniki z najgršimi primiki obkladali, ona je pa na vse to smeje dejala: Me še ne poznajo zadosti. Ko bi ljudje za vse moje grehe vedeli, bi me še vse drugače titulirali.

* * *

Terezijo od Jezusa, imenovano "mala cvetka", je njen spovednik vprašal, če je pripravljena udano

sprejeti smrt. Ona mu pa pravi: Za življenje je treba udanosti, misel na smrt mi je veselje.

* * *

7) Ko je bila stara Grška na višku svoje "kulture", se je nekemu modrijanu izvil vzdih: Najboljše je ne biti rojen, drugo najboljše pa je, kolikor mogoče hitro po rojstvu umreti.

John Mader, nekaj navdušen socialist, po dolgotrajni bolezni pa spametovan, je na smrtni postelji občutil neznosne bolečine. Toda nikakega vzdihja kake nepotrpežljivosti ni bilo slišati iz njegovih ust. Vse ga je občudovalo. On pa je dejal: Moj Bog je na križu še veliko več in huje trpel.

* * *

Kako protestanti spovedi pogrešajo.

Rev. John C. Smoley.

A najboljši protestanti Lutru niso hvaležni, ker jim je spoved odpravil, je splošno znano. Odtod njih vedno glasnejši kliki po njeni zopetni vpeljavi. Še izmed zdravih se večkrat kdo oglasi, ki naravnost prizna, da zelo pogrešajo kakega tacega razbremenilnega sredstva, kakor je spoved v katoliški cerkvi. Še bolj pa čutijo njeno potrebo mnogi verni protestanti, ko stoje z obteženo dušo na pragu večnosti. Naravnost pretresljivo je slišati, kako nekateri koprne razbremeniti svojo težko vest potom spovedi in kako se jim toži po njej. En tak genljiv prizor vam hočem v naslednjem popisati. Ni izmišljen, ampak v svojem jedru popolnoma resničen.

Martin Buk je bil priden, premožen in veren protestantski kmet. Radj njegovega lepega premoženja so ga vsi njegovi sovaščani zavidali. Ne pa tudi radi njegovega značaja. Bil je kakor pozno jesensko vreme, ko se redko kak solnčni žarek dokoplje skozi gosto meglo, pa še takrat tako motno pogleda na umirajočo naravo, kakor oko, ki je polagoma prerašča mrena. Nekateri so dejali: Je pač take narave. Drugi so menili: Je preveč vedno v svoje gospodarske skrbi zaverovan. Vsi pa so bili, ko je tudi on moral v vojsko, mnenja, da bo to dobro zanj, če se srečno vrne. Zdaj bo moral mej ljudmi, so se pogovarjali, spremenjene razmere bodo tudi svoje storile, da njegov nasmeh ne bo tako redek, kakor prestopna leta.

Res se je Martin popolnoma neranjen in še bolj utrjen vrnil domov. A upanje sovaščanov, da tudi bolj družabnega značaja, se je izkazalo prazno. Nasprotno, še veliko bolj zamišljen in zapet je bil, kakor prej. Njegove besede, ki so bile

prej vsaj za domače bolj poceni, so postale tudi zanje tako redke in kratke, kakor bi se bil z vsemi pošteno skregal in potem trdovratno molčal. Nekaj časa so silili vanj, ker pa ni bilo ničesar iz njega spraviti, so ga pustili v njegovi zamišljenosti, ki jim je postajala od dne do dne bolj zagonetna. Prej so se tolažili, češ, da je preveč volk na delo, zdaj so ga pa večkrat dobili, kako je pogosto mej delom kar obstal in se zamaknil v daljavo. Začeli so se resno bati, da bi se mu ne zmešalo . . .

* * *

Nekega večera je zvonček na domu domačega luteranskega pastorja močno zapel. Pastor je sedel s svojo ženo in otroci ravno pri večerji. Mislil je, da se bo po dnevnem delu na večer lahko odpočil. S svojo družino je bil ravno v prijaznem razgovoru: Zvonec ga je pa nekoliko prestrašil. Gotovo kaka nesreča, si je mislil. Nemirno je vstal in stopil k oknu, da bi videl, kdo je prišel tako pozno v noč klicat.

Pri luninem svitu je videl mladeniča. Spoznal je, da je najstarejši Bukov sin. In ko je ta pri oknu zapazil pastorja, je rekel žalostno: "Prosim, moj oče je nevarno obolel, rad bi videl, da bi ga obiskali, se ima z vami o neki jako važni zadevi pogovoriti."

Ko je pastor slišal, da gre za nevarno bolnega, se je podal takoj na pot. Ogrnil je hitro plašč in hitel za Bukovim sinom.

"Kaj pa je očetu?" ga je vprašal med potom. Toda ta ni vedel nič gotovega povedati. Omenil je le, ja zdravnik nima veliko upanja, da bi oče ozdravel. Vročinsko bolezen ima in govori v vročnici grozne stvari."

Kmalu sta prišla do Bukove kmetije. Hiša in gospodarska poslopja so bila v najboljšem stanju; povsod je bilo videti, da je Buk res premožen. "Škoda, da je tu tako malo radosti", si je mislil pastor, ko je pre-

stopil hišni prag. Toda odkod pomoč? Zadovoljnost, mir je dar božji. Ta pa ne raste na vsakem polju in ne cvete na vsakem drevesu; kup zlata človeka še ne napravi srečnega.

Po kratkem pozdravu je stopil pastor k bolnikovi postelji in vprašal s tihim glasom: "Kako vam je, Martin?"

"Hudo", odgovoril je bolnik komaj slišno. "Gospod pastor", je pristavil, "spovedal bi se rad."

"Vedno se mu blede in ne ve, kaj govori", je prekinila bolnika njegova žena. Toda pastor je že vedel, kako stvar stoji. Le prepogosto je stal ob postelji bolnika, kateremu je vest očitala raznovrstne grehe, katerih bi se bil rad spovedal in si olajšal dušne muke. Toda on ni svojih ovčic nikoli k spovedi navajal in jih kot tak ni mogel. Vendar je bil toliko pravičen, da je pripoznal spoved kot izvrstno naravno razbremenilno sredstvo obteženega srca, ki zlasti bolnikom dobro de.

"Pustite nas same za trenutek, Bukova", je rekel pastor ženi, ki je bila precej prestrašena. "Poskusil bom, da bolnika nekoliko pomirim."

Bukovka je šla iz sobe. Le s silo je zadrževala solze.

Pastor je ostal sam pri bolniku. Sklonil se je k njemu in mu zašepetal: "No, dragi prijatelj, če imate kaj na srcu, mi lahko mirno vse odkritosrčno zaupate. Na mojo molčenost se lahko zanesete; gotovo vam bo potem postalo lažje."

"Da, imam grozno reč na vesti", je rekel bolnik s tresočim glasom. Dvignil je nekoliko glavo k pastorejemu ušesu in rekel: "Jaz sem morilec, grozen morilec!"

Pastor ni niti z eno potezo na obrazu pokazal, kako ga je ta beseda presenetila, ostal je miren in čakal, kaj mu bo bolnik še povedal. Pastorejeva mirnost mu je dala srčnost, začel je tako-le pripovedovati: "Po-

vem odkrito, da sem navaden morilec. Veste, kako vojna vsakega podivja. V vojni stori človek tudi pri zdravi pameti marsikaj, česar bi sicer gotovo ne storil. V vojni izgubi človek ves strah pred človeško krvjo in pred mrtvimi. V vojni preneha človek biti človek, postane prav divja zver." —

"Vem to", pripomnil je pastor in dodjal: "Vem, koliko ste pretrpeli na fronti; streljati ste morali na sovražnika, in tudi morda videli, kako se je sovražnik, zadet od vaše kroglice, zgrudil na zemljo. To je v vojni nekaj navadnega. Kateremu vojaku se ni kaj takega pripetilo? Zadržitega bodite le miren prijatelj. Priporočite se Bogu in o tem več ne govorite."

"Oh, tega ne morem, gospod pastor", zdihoval je bolnik dalje. "Naj vam povem, kako se je vse zgodilo. Bilo je to v Galiciji. Prišli smo kot prva patrolja v vas. Prebivalci so prestrašeni pobegnili iz vasi. Bila je prazna, kakor po kakem požaru. "Tu ne bomo mnogo nabrali", sem rekel tovarišem. A ko sem ob cerkvi zapazil precej lepo hišo, sem jih opozoril na njo in rekel: "Glejte, to je gotovo župnišče, tam bomo gotovo kaj dobili; duhovni imajo vedno dovolj denarja." In šli smo k župnišču. Zabutali smo na vrata. Čez par trenutkov je prišel star, slab oblečen duhoven. Zahtevali smo od njega denarja. Toda on je rekel: "Nimam ničesar." "Imaš, imaš, stari lakomnež", zakričal sem jaz. In ko je starček ponovno zatrjeval, da nima nikakega denarja, sem se raztogotil, da sem pomeril z revolverjem na njega in ga ustrelil z besedami: "Če nimaš zlata, ti dam pa jaz svinca" v glavo. Brez vsake besede, brez vsakega zdihljaja se je zgrudil duhoven mrtev na tla. — Vdrli smo na to v sobe, preiskali in premetali vse, prebrskali mize, pregledali obleko, toda denarja nismo nikjer našli. Nekaj bakrenega drobiža, to je bilo vse . . . Čez malo časa smo zapustili vas. Nikdo nas ni videl, zato smo mirno odšli. Toda od tedaj mi

je bilo, kakor da bi mi bil legel mlinški kamen na prsa. Koliko lažje bi mi bilo danes, ko bi bil moj zločin prišel na dan in bi bil jaz za njega pretrpel zasluženo kazen! Tako pa nosim to težo seboj v svojem srcu in nimam pokoja . . . Vi ste, gospod pastor, prvi in poslednji človek na tem svetu, kateremu sem razodel svoj zločin. Spovem se vam tega umora, vi mi pomagajte, da se znebim tega groznega bremena. . . . Ta kri, ta nedolžna kri starega duhovna, koje ga imena niti ne vem, me peče in zge noč in dan . . . Vidim ga vedno pred seboj, kako pada na zemljo . . . Umoril sem nedolžnega človeka . . . O, gospod pastor, naš duhovni oče, rešite me teh groznih sanj, teh groznih očitanj in muk!"

Bolnik je končal svojo obtožbo. Tišina je zavladovala po sobi. Žalostno je gledal pastor na bolnika, premišljeval je, kako bi ga potolažil in uspokočil, toda ni našel prave besede. Čez par trenutkov je dvignil glavo in rekel: "Sedaj, ko ste mi zapupali svojo skrivnost, vam je gotovo odleglo."

"Nekoliko mi je odleglo", je rekel bolnik; "toda jaz sem upal, da mi bote moje muke olajšali, a kakor vidim ste v zadregi."

Pastor je hitro vstal, kakor bi ga kečo zbudel. Prišel je moliti staroluteransko molitev: "Jezus, Jagnje božje, ki si s svojo smrtjo zbrisal grehe celega sveta, usmili se tega ubogega grešnika, ki te prosi usmiljenja. Odpusti mu, o Gospod!"

Goreče je molil pastor to molitev. Bil je veren mož. Iz njegovih besed je bilo spoznati, kako ga je bolnikovo priznanje pretreslo. Ko je končal molitev, je za trenutek utihnil. Nastal je par minut trajajoč molk. Potem je pa zopet vprašal bolnika: "Prijatelj, sedaj vam je pa gotovo že lažje?"

Bolnik je nekoliko z glavo priki-mal, ne da bi se ozrl v pastorja.

Pastor je vedel le predobro, da bolnika niti z molitvijo ni upoko-žil, da njegove besede nimajo zadosti moči. Molče je sedel ob bolnikovi

postelji, bil je jezen sam na se, da mu ne more pomagati, ne more od-vzeti njegovega bremena in vrniti miru njegovi duši.

Žalostno je zrl bolnik v strop, potem pa pričel s tihim glasom: "Ko sem bil še pred koncem vojne pride-ljen službi v opavski bolnišnici, je bilo tam precej težko ranjenih Pol-jakov. Vsi so se spovedali svojemu duhovnu, in po spovedi so bili po-polnoma mirni . . . Kdor izmed njih je pozneje umrl, je srečno umiral . . . Videl sem na njihovih obrazih ter na vsem njihovem vedenju in ravnanju, kako jim je spoved vse olajšala. Takrat sem rekel sam pri sebi: "Ko boš umiral, se boš spovedal, da boš mirno umrl. Hotel sem sedaj ta svoj sklep izvršiti, pa vidim, da v naši veri tega ni mogoče. Vi mi ne morete pomagati tako, kakor so pomagali poljski duhovni svojim vo-jakom. Gospod pastor, vem, da bi mi radi pomagali, vem pa tudi, da mi vi ne morete pomagati. V naši veri nima nikdo moči in oblasti, da bi grešniku v božjem imenu odpustil grehe."

Pastor je tiho zmolil še nekoliko molitev, potem pa vstal, poklical ženo, da bi dala bolniku zdravila in se po kratkih besedah žalosten podal na pot proti domu.

Mej potjo, še bolj pa doma, je pre-mišljeval, kaka tajinstvena moč je v spovedi in v spovednikovi odvezi, katero da grešniku katoliški duho-ven, ki je v to pooblaščen.

Prihođnje jutro je prišel Bukov sin naznanit, da je oče umrl. Žalostno je povsíl pastor glavo, solze so mu zalile oči. Vedel je, koliko je Buk radi očitanja vesti trpel. Živ-ljenje njegovo je bilo polno nepoko-ja in žalosti, in tudi smrt mu ni pri-nesla miru . . . Morebiti mu je bil Bog milostljiv sodnik v večnosti . . . Toda tega, po čemur je umirajoč, tako hrepenel, odveze, mu pastor ni mogel podeliti . . .

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

"Gospod poročnik", pričel je po kratkem premišljevanju, "Vi presojate vse kot plemenitaš, namreč v duhu sveta in kakor vam šepeta vaše srce. Jaz pa presojam vsako stvar v duhu božjem, kakor se to spodobi za služabnika božje besede. Radi ženske krasote ne bom opustil prave poti, kakor tudi ne radi strahu. Kajti pisano je: "Če se bom bal ljudi, kako naj pa bom služabnik Boga?" Vi lahko tožite zvestega služabnika božje besede in njegovo občino pri Coligny-ju, — to ne bo spremenilo niti pičice na tem, kar moramo storiti. Kar moramo pa storiti, stoji zapisano pri Mojzesu v četrti knjigi, enointridesetem poglavju: "Zakaj ste ohranili ženske? Ali niso te zapeljale Izraelovih sinov po nasvetu Balaamovem, in vas od Gospoda odvrnile? Zato pomorite vse, moške in ženske!" — Dobro pazite, kaj je pisano o Amalečankah: "Ali niso te zapeljale Izraelovih sinov?" In jaz vprašam vas, gospod markez, niso li krasne ženske Amalekove, to je papistov, ki zapeljujejo Izraelove sinove, to je mlade protestantske moške? Ne odvrčajo li še danes dražestne Belialove hčere sinov božjih od njihove naloge in njihove vere? Zato pa bodimo pokorni Gospodovemu ukazu, ki se glasi: "Pokončajte vse, namreč krasne, zapeljive ženske!"

Riviere je sicer poznal krvoločno blaznost in fanatično divjanje mnogih Hugenotov proti katoličanom, proti njihovim cerkvam in njihovi veri, ne da bi se, kakor smo že zgoraj omenili, v tem oziru s svojimi verskimi tovariši strinjal. On se ni boril za protestantizem in ne proti katoličanstvu, ampak za eno politično stranko proti drugi. In ker se je

borila njegova stranka pod praprom protestantizma, bil je privrženec kalvinizma, vsaj navidezno. Verski prepiri ga niso nikoli zanimali, vse to je prepustil teologom. Zato so ga pa razkačile krivice in nasilja katoličanov napram protestantom, o katerih je bilo v taboru Hugenotov, posebno v Coligny-jevi okolici, toliko govora. So li te krivice in nasilja resnična, ali ne, tega ni preiskaval. Sedaj pa, ko se je verski fanatizem njegovih tovarišev obrnil proti takemu nedolžnemu bitju, kakor je bila grofica Blanka, pričel se mu je studiti kalvinizem. Je-li Samuel Caleb blazen sanjač, ki dokazuje umor papistov s sv. Pismom, ali pa imajo njegove trditve res podlago v Kalvinovih verskih naukih? Jasen odgovor na to vprašanje je moralo biti odločilno za Rivierovo bodoče versko prepričanje.

"Predikant Caleb, porabil bom prvo priložnost, da se poučim o tem, če se sme po protestantovski veri prosto razlaganje sv. Pisma tako izrabljati, kakor delate to vi. Za enkrat pa nimate nikake pravice, da smatrate prof. Blanko za papistinjo."

"To se bo pokazalo na sinodi (zborovanju) v St. Denis."

"Na sinodi? Kaj hočete s tem reči?"

"Jutri postavimo grofico pred starešine v St. Denis. Če bo spoznala našo vero, potem gre lahko svobodno domov. Ako ne, ako bo spoznana kot papistinja, potem bo sojena po besedi božji. — Tako je sklenila občina v Ribaux."

"To je nesramno nasilje, — temu najodločneje oporekam!" vzkliknil je mladi mož ogorčen. "Jaz zahtevam, da grofico takoj izpustite."

"Ne zahtevajte ničesar, kar ni v

moji oblasti, in kar presega moje moči, gospod poročnik!" odvrnil je Caleb. Rivierova razburjenost in nagla jeza ga je nekoliko streznila, tako da je vsaj za trenutek pametno razmišljal. "Poslušajte me mirno in potem sodite. — Naša občina je nad vse razjarjena radi včerajšnjega krvavega klanja. Vsak Hugenot misli le na maščevanje in krvavo povračilo. Ako ugodim sedaj vaši zahtevi in izpustim grofico, ki je osumljena papističnega malikovanja in prijateljstva z morilci Kalvincev, — kaj bo posledica? Vsa občina se bo dvignila ko en mož in Blanko Autremontsko kratkoma zadavila. Jaz bi tega ne mogel preprečiti, vi pa tudi ne. Potemtakem bi bila ravno vaša nepremišljenost kriva Blankine smrti."

"Moj častiti sobrat ima prav", pripomnil je Habakuk. "Občina Ribaux mora biti dobro-protestantska, ko ima tako gorečega pastirja, in bo gotova navdušena za vsako pobožno delo. Med pobožna dela dobrih Hugenotov pa spada iztrebljenje papistov, kakor ste slišali iz ust častitega Samuela Caleba, gospod Markez! "Pokončajte vse, moške in ženske, posebno pa krasna dekleta, ki zapeljujejo sinove Izraelove", tako čitajo vsi pobožni Hugenoti v sv. Pismu. (Zato svetujem jaz, gospod markez, da pustimo zadevi, da se razvije, kakor je sklenila občina Ribaux in njen vnet pastir, — to se pravi", dodjal je Habakuk, ko je hotel Riviere nekaj ugovarjati. "Vi bote spremljali grofico Blanko na sinodo. Ako pa ostanete sedaj pri vaši zahtevi, sem pa prepričan, da bo k vsem žrtvam pripravljena občina grofico Blanko darovala na oltarju strahu božjega."

Riviere je nekoliko premišljal, Habakukov svet se mu je zdel pamenten.

"Dobro, — naj bo!" je rekel po hudem boju. "Brezpogojno pa zahtevam, da se grofica Blanka nemudoma izpusti iz ječe. Tak oster zapor je popolnoma nepotrebno mučenje. Jaz sam bom stražil jetnico v mojem prenočišču in jamčim s svojo častno besedo za njo."

"Ako v to privolimo, bote li potem sprejeli nabrani denar?" vprašal je Caleb.

"Bom!"

"Dobro! V kolikor se lahko zgotovi, ne da bi kršil božje službe, sem pripravljen k vsaki uslugi. Popolnoma tiho in mirno, ko bo tema, pripeljal bom grofico k vam. Sedaj pojdite domu in me tam pričakujte."

Riviere je se je se s kratkimi besedami poslovil in šel proti svojemu prenočišču.

Habakuk se pa, poslavljajoč se od Samuela Caleba, le ni mogel premagati. V prav pobožnem predikantskem tonu je smešno prečel svetopisemske besede: "Blagor jim, ki so lačni pravice in jih žeja po krvi papistov; kajti nasičeni bodo!"

Prišedši v gostilno naročil si je markez dobro večerjo. Masten kapun je moral dati svoje življenje, gostilničarka je morala pokazati vso svojo umetnost. Potem je pa poklical zanesljivega hlapca, ki je imel dobrega, urnega konja, in mu izročil med štirimi očmi ušno povelje za admirala Coligny-ja.

"Jahaj celo noč", sklenil je svoje naročilo, "da dospeš zgodaj zjutraj v Chatillon."

Vsak trenutek je stopil Riviere k odprtemu oknu, zrl v temne ulice in poslušal.

"Moj Bog! Kaj mora le Blanka čutiti!" je rekel v skrbeh. "Sramotno so ravnali z njo, — potem strah, — kaj je morala prestati vse v ječi! Ha, — ti lopovi! In ta hinavski, malovredni predikant! Samo enkrat naj me še goljufa, — potem pa gorje njegovi hinavščini!"

Zopet je stopil k oknu in poslušal. Na ulici je bilo vse tiho in mir-

no, slišal bi bil vsak še tako tih korak. Tu in tam se mu je zdelo, da vidi okoli hiše postave, ki stoje na straži. Spomnil se je Calebovih namiganj, kako je občina razburjena, bal se je, da se ne bi kaj pripetilo, ves v skrbeh je hodil po sobi gori in doli.

"Katoličani predbacivajo Hugenotom grozovitosti in nespravljivo sovražstvo, — in to predbacivanje je opravičeno. Calvinove nauke komaj poznam, — čislal sem jih, ker jih je hvalil mož, katerega občudujem. Ali se morda admiral ne moti? Ni li morda protestantizem nesrečna zmotna, ki dela iz priprostih kmetov ropa — in krviželjne fanatike? Zmotna, ki uničuje prej tako cvetočo državo? — O tej stvari moram biti na jasnem!"

Odprla so se vrata, in vstopila sta grofica Blanka in Samuel Caleb. Markez se je spoštljivo priklonil pred jetnico. Bila je videti bleđa, ni pa opazil na njej nikakega strahu. Ljubeznjivo je odzdravila njegov pozdrav in mu podala svojo roko, katere se je dotaknil na kratko s svojimi ustnicami.

"Jako obžalujem, da se je vam ta sramota pripetila, grofica! prva in glavna moja naloga sedaj je, da skrbim za vašo varnost. Ne bojte se več nikakih nevarnosti, jaz vam jamčim s svojim življenjem."

"Hvala vam, gospod markez; z veseljem in zaupanjem sprejemam vaše varstvo."

Z vidno nevoljo in jezo je poslušal čmerni Caleb te besede, ki so pomenjale nekoliko več kakor običajen pozdrav. Videl je, kako je postal Riviere naenkrat ves živahen, in kako so bleđa lica grofice Blanke zarudele. Samuel je globoko vzdihnil. Bržkone bi bil prišel zopet s kakim svetopisemskim izrekom o ženski zapeljivosti na dan; spomnil se pa je Rivierove razdražljivosti in občutljivosti in je molčal.

"Gospod poročnik", je rekel, "prt-ljago in konja milostne gospice bom poslal še danes zvečer semkaj. Vse ostalo ostane tako, kakor smo se dogovorili. Jutri zgodaj, takoj ko se

bo pričelo svitati, se pa podamo na pot k sinodi."

S kratkim poklonom se je poslovil in odšel počasnih korakov.

Markez je peljal grofico k mizi, ki je bila pogrnjena za tri.

"Kaj pa je s potovanjem k sinodi? vprašala je Blanka.

Na najbolj rahel in nežen način razložil ji je Riviere možnost njene rešitve.

"Ne bojte se popolnoma ničesar!" je končal. "Sodišče starešin vas bo in vas mora oprostiti. Pa tudi za slučaj, da vas ne oprostite, sem ukrenil vse potrebno, da se sklepi sinode ne bodo izvršili."

Riviere-ove besede so morale vsebovati nekaj, kar Blanki ni dopadlo. Postala je jako resna.

"Na noben način ne bom zatajila svojega verskega prepričanja", je rekla. "Na sinodi bom na vprašanje edino le odgovorila, da sem verna katoličanka. Ako kaznuje hugenotski kazenski zakon spoznavalce katoliške vere s smrtjo, me ta nevarnost ne bo omajala, da ne bi pričala za svoje prepričanje; ravno tako me pa krivičnost in grozovitosti Hugenotov ne bodo prisilile, da bi se jih bala."

Markez ni pričakoval take izjave, ki ga je prestrašila, ob enem pa osramotila. Ona je govorila o krivičnosti in grozovitostih Hugenotov, — ni li on tuji Hugenot? Kako naj ona spoštuje človeka, ki je privrženec tako zavržene sekte? — Videti mu je bilo na obrazu, da ga je sram. Blanka je s svojim ostrim pogledom to takoj opazila.

"Dasi je nestrpljivi in krvoločni kalvinizem vzrok surovosti večine ljudstva, vendar ne dvomim, da je med Hugenoti mnogo plemenitih duš", je rekla. Markez Riviere, ki mi je dvakrat rešil življenje, me potrjuje v tem nazoru."

"Hvala, grofica! Radi verskih vzrokov in iz verskih nagibov nisem stopil na stran Hugenotov, kakor nista stopila vaš oče in vaš brat. Borili smo se za blaginjo domovine proti pogubonosni vladoželjnosti močne stranke, — ne pa za Calvinov

evangelij proti katoliški cerkvi."

V znamenje, da odobrava njegove besede in da se strinja z njim, prikimala je z glavo.

"Sploh pa", je rekla, odrekam protestantski sinodi pravico, da me izprašuje o moji veri. Kot grofica Autremontska imam dolžnost, da varujem samozavest in svojo stanovsko čast. — No, predikant Habakuk", se je obrnila proti norcu, ki je nesel ravno dišečo pečenko, "vas sploh ni videti, — kje pa tičite?"

"V meniški halji, — slabo, nerodno stanovanje za poštenega norca! Če mora pošten lisjak tuliti z volkovi, potem stori najbolje, da rep skrije."

Hugonu se je zdel predikantov govor, ker ni vedel, kdo da je v resnici, nekoliko čuden.

"Kje pa je moja prijateljica Jerica?" vprašala je Blanka.

"Pobegnila je", odgovoril je kratko Habakuk.

"Pobegnila?"

"Da, pobegnila, grofica! — Pobožni Hugonoti je ne bodo več vjeli, tem je srečno ušla. Toda, oprostite, gospoda, to-le je moja naloga", in pričel je rezati kuretino. Jaz ne bi prišel rad pod ostri nož mojega krvoločnega sobrata Samuela; njegova kratkovidnost bi ga kaj lahko zapeljala, da bi me imel za papista."

"Kako pa se je posrečilo Jerici, da je ušla?"

"Samo neumnosti Hugonotov se ima za to zahvaliti. Ti so mislili, da strežnici svoboda niti na misel ne pride, dokler je njena gospa v ječi. Niti vrat niso zaprli za odraslim otrokom, ki je vedno jokal, se bal strahov in je komaj čakal, da bi mogel v noči pobegniti. Ko so Hugonoti zjutraj prišli, bila je kletka prazna, tič jim je že odletel."

Riviere je na tihem občudoval Habakukovo spretnost, s katero je na tako nedolžen način prikrl krvav

zločin, ki bi bil napolnil srce grofice s strahom in boleščjo.

"Jerica se vendar ne bo izgubila v gozdu?"

"Ne bojte se, grofica! Od tu do Dubourga, kamor je bržkone vaša strežnica pobegnila, je nekako tri ure hoda. Pot ji je gotovo dobro znana, ker je v Dubourg doma in ker je bila gotovo večkrat v Ribaux. Torej ni nikakega dvoma, da je Jerica res ušla in da je srečno doma v hiši svojega očeta, ki ima dovolj krasnih stanovanj, kjer ni nikakih papistov z ostrimi meči, da bi na altarjih Jehove klali papiste. Vam, grofica, bo gotovo že znano, kaj se je pobožni občini Ribaux-ški primerilo pred Dubourgom. Temu je seveda zopet kriva njihova preprostnost; mislili so, da boó s prepevanjem psalmov in svojimi polomljenimi sulicami pobili nekaj tucatov dobro oboroženih vitezov. Poraz Izraelskih otrok je bil popolen. Njihovi hrabri božji borci so mi pripovedovali, da je neki papistični Goliat v sv. Pismu dobro podkovane Kalvinove sinove tako klal, kakor bi bili mukajoča teleta ali kruleči prasci. "Ko bi je ne bili hitro odkurili", tako so mi ti junaki zatrjevali, "niti eden od nas bi ne bil ostal." — Moja hugenotska halja je ogorčena radi teh papističnih zločinov."

Blanka se je bala, da bo govor preoblečenega norca Riviera užalil.

"Naj vas ne žalijo besede našega kaplana, ki govori o resnih rečeh z nekako lahkomisljenostjo."

"Nikakor, grofica! Pri obedu ima človek rad soli, ne pa pelina."

"Po obedu pa slaščice, kakor na primer tak-le kolač."

"Bi li ne bilo mogoče, da sporočim svojemu staremu očetu, kje sem, in v kakem položaju? Bojim se, da bo radi mene preštal preveč strahu. Vest, da sem živa, in v vašem varstvu, ga bo gotovo pomirila."

"Sam sem že razmišljal o tem in prišel do sklepa, da kaj takega ne bomo storili", je rekel Riviere. "Vest, da ste v vjetništvu bi grofa tako razburila, da bi prišel takoj s svojimi oboroženimi hlapci nad zločince. Vaš položaj bi postal vsled tega še bolj nevaren. Zato mislim, da bo pametneje, če bomo poslali sela v Autremont še le jutri, ki bo naznanil vaš povratek."

"Imate prav! Jaz se vsestransko popolnoma zaupam varstvu mojega viteškega branitelja", je rekla Blanka.

Markez je napeljal govorico na preteklost. Pripovedoval je razne dogodke iz svoje zgodnje mladosti. Spominjal se je veselih iger v Autremont, izletov v bližnje gozdove, marsikaterih izrekov Blanke kot otroka. Nehote je pri tem odkril svoje srce, ki je čutilo nekdanjo ljubezen do nje. Leta te ljubezni niso izbrisala, marveč jo še bolj utrdila; kajti markezove oči so izdale devici Blanki čutila, ki so vsebovala nekoliko več kakor pa samo živahne spomine na preteklost.

Tudi grofica se je spominjala marsikaterih dogodkov iz svojih otroških let. Opomnila je markeza, kako jo je že pred štirinajstimi leti branil kot zvest vitez pred razbojniki, in kako se je takratna otroška igra sedaj res uresničila.

Med prijateljskim pogovorom je hitro minul čas, treba je bilo iti k počitku. Riviere je spremil grofico do njene sobe, ki je bila sicer mala, pa snažna, imela je dobro postelj, — Hugonovo postelj, katero je dal tja prenesti iz svoje sobe.

"Spite mirno in brez skrbi, grofica! Takoj zraven vas bodo moji hlapci na straži celo noč. Jaz sem pa oddaljen tudi samo nekoliko korakov, — torej ni vzroka, da bi se bali."

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

SEDMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Varujte se lažljivih prerokov. — Mat. 7, 15.

Če ima v francoski zbornici kak poslanec govor v obrambo vlade in njene politike in na škodo katoliške cerkve, da prostozidarska in socialistična vlada natisniti ta govor v stotisočernih izdajah in ga nabiti na vseh javnih mestih. Tudi jaz bi rad nabil današnji evangelij na vrata naše cerkve, na vrata vseh hiš v naši župniji; tako važne so njegove besede. Poslušajte jih:

"Varujte se lažljivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njihovih sadovih jih bote spoznali. Se li bere s trnja grozdje, ali z osata smokve? Tako rodi vsako dobro drevo dobro sadje, malopridno drevo pa rodi malopridno sadje."

Lažjivi preroki! Slepriji, goljufi, ki se delajo vaše prijatelji, vaše zagovornike, poštenjake, v resnici pa so grabežljivi volkovi. Lažjivi preroki niso pomrli okoli Kristusovega križa, še le razmnožili so se in izpolnili v svojih goljufijah.

Prijatelji moji, danes vam hočem pokazati **lažjive preroke**, ki se vam slinijo in hlinijo vsak dan, doma, na ulici, v javnosti.

*

Da bi poznali, ali je drevo dobro ali malopridno, nam svetuje Jezus, pa pokusimo sad. Če je dober, če nam tekne, vemo, da je dobro drevo. Če je sad grenek, trpek, vemo, da drevo ni kaj prida. Prijatelji moji, na svetu vidite drevo, visoko in staro drevo, ki razširja svoje korenine in razprostira svoje veje po cellem svetu; to je **katoliška cerkev**. Oglejte si njen sad! Ona prinaša svetu svetlobo, omiko. Ona napravi iz ljudi dobre občane, poslušne otro-

ke, dobre očete in matere; ona rodi ljubezen, usmiljenje, dobrodelnost. V cerkvi rastejo in se dvigajo domače in socialne čednosti.

Njen sad je neskončno dober, torej je tudi drevo dobro. To drevo pa je tudi sveto, je božje, ker je je zasadil sam božji Sin, Jezus Kristus.

In kljub temu vpijejo, da je cerkev mračnjaška, sovražnica svobode in napredka, mati nevednosti. Tako vsaj govore lažjivi preroki današnjih dni. Ne samo po visokih šolah, i po deželi, po farmah, po priprostih hišah, po tovarnah, povsod najdete ljudi, ki bodo trdili: "Ni Boga, ni nebes, ni pekla. To so le farške bajke, stari ljudje so jih še verjeli, ker niso bili napredni, bili mračnjaki; mi pa tega ne verjamemo več, smo preveč napredovali, smo preveč izobraženi." . . . Tako govore obžalovanja vredni o stvareh, o katerih se niso nikoli učili.

Poglejte te, ki tako govore, kaj delajo, kako se obnašajo!

Ne verjejo v Boga, a napravili so si svojega boga iz krivic, goljufij, sleparij, razkošja. Žive brez vere, brez nračnosti. Če ni Boga, če ni pekla, čemu bi pošteno živel? Čemu bi pošteno delali? Vi jih poznate, vsaj v svojem srcu obsojate take ljudi. Malopriden je njihov sad, sami so malopridna drevesa. Obsojajo se sami sebe, ni potreba, da bi jih obsojali drugi. Teh, prijatelji moji, se pridno varujte!

"Vsaj živimo samo kratek čas na tem svetu", pravijo drugi, "zato pa živimo dobro, dokler je čas. Bogu bomo na stara leta služili. Duhovni le pretiravajo. Vzemimo steklenico v roke, ne pa rožni venec." Tako govore možje, tako govore mladeniči. Vi gotovo le premnogo takih poznate in jih obsojate; ni li res? Sede pri pijači in kartah. Kake sadove pa

prinašajo? Po noči jih ni nikoli doma, mnogokrat so noge pretežke, da bi jih prinesle domu; obup napolnjuje mater, ženo, otroke; delo jim pričinja smrdeti; denar izginja, ubožstvo sili pri oknih in vratih v hišo . . . Sad kaže, kakšno je drevo. Ne hodite s takimi nesrečneži; ne poslušajte njihovega zapeljivega govorjenja!

Na stara leta da bote Bogu služili? Kaj pa če umrjete jutri, če umrjete za leto dni? Svojemu Stvarniku hočete dati samo ostanke? Mislite li, da se bote odvadili vašega grešnega življenja na starost? Ne, pravi vam vsakdanja skušnja!

Duhovni pretiravajo, pravijo drugi! In vendar je Jezus Kristus sam, ki nam pravi, da naj nosimo vsak svoj križ. Kristus sam je, ki je rekel, da je ozka pot, ki pelje k nebesom, Jezus sam je, ki grozi s peklom. Duhovni pretiravajo . . . med tem pa ti pijanci popivajo, bogokletno preklinjajo, tepejo svoje žene, kradejo, goljufajo, da imajo denar za postopaštvo . . . To je njihov sad. Taki so ti lažjivi preroki, če jim potegnete masko z obraza.

Kristjan se je hvalil, da je poštenjak, sv. Frančišek mu je pa rekel: "Prijatelj, obesil se sicer ne boš — to je pa tudi edini dobiček, ki ga imaš od svoje poštenosti."

Toda potrebno je, prijatelji moji, da vam spregovorim še o lažljivih prerokih, ki so v resnici moderni, ki se vam slinijo in hlinijo na shođih, po časnikih, brošurah itd., pa so v resnici grabežljivi volkovi. Njihova usta se kar cede praznih fraz, a vsa njihova "modrost" obstoji v kratkih frazah: "Da, vera mora biti; toda vera Jezusa Kristusa, a ne vera, kakor jo nas uče duhovni. Jezus Kristus je bil prvi socialista. On je učil

evangelij proti katoliški cerkvi."

V znamenje, da odobrava njegove besede in da se strinja z njim, prikimala je z glavo.

"Sploh pa", je rekla, odrekam protestantski sinodi pravico, da me izprašuje o moji veri. Kot grofica Autremontska imam dolžnost, da varujem samozavest in svojo stanovsko čast. — No, predikant Habakuk", se je obrnila proti norcu, ki je nesel ravno dišečo pečenko, "vas sploh ni videti, — kje pa tičite?"

"V meniški halji, — slabo, nerodno stanovanje za poštenega norca! Če mora pošten lisjak tuliti z volkovi, potem stori najbolje, da rep skrije."

Hugonu se je zdel predikantov govor, ker ni vedel, kdo da je v resnici, nekoliko čuden.

"Kje pa je moja prijateljica Jerica?" vprašala je Blanka.

"Pobegnila je", odgovoril je kratko Habakuk.

"Pobegnila?"

"Da, pobegnila, grofica! — Pobožni Hugonoti je ne bodo več vjeli, tem je srečno ušla. Toda, oprostite, gospoda, to-le je moja naloga", in pričel je rezati kuretino. Jaz ne bi prišel rad pod ostri nož mojega krvoločnega sobrata Samuela; njegova kratkovidnost bi ga kaj lahko zapeljala, da bi me imel za papista."

"Kako pa se je posrečilo Jerici, da je ušla?"

"Samo neumnosti Hugonotov se ima za to zahvaliti. Ti so mislili, da strežnici svoboda niti na misel ne pride, dokler je njena gospa v ječi. Niti vrat niso zaprli za odraslim otrokom, ki je vedno jokal, se bal strahov in je komaj čakal, da bi mogel v noči pobegniti. Ko so Hugonoti zjutraj prišli, bila je kletka prazna, tič jim je že odletel."

Riviere je na tihem občudoval Habakukovo spretnost, s katero je na tako nedolžen način prikrikl krvav

zločin, ki bi bil napolnil srce grofice s strahom in boleščjo.

"Jerica se vendar ne bo izgubila v gozdu?"

"Ne bojte se, grofica! Od tu do Dubourga, kamor je bržkoné vaša strežnica pobegnila, je nekako tri ure hoda. Pot ji je gotovo dobro znana, ker je v Dubourg doma in ker je bila gotovo večkrat v Ribaux. Torej ni nikakega dvoma, da je Jerica res ušla in da je srečno doma v hiši svojega očeta, ki ima dovolj krasnih stanovanj, kjer ni nikakih papistov z ostrimi meči, da bi na altarjih Jehove klali papiste. Vam, grofica, bo gotovo že znano, kaj se je pobožni občini Ribauxški primerilo pred Dubourgom. Temu je seveda zopet kriva njihova preprostnost; mislili so, da bo do s prepevanjem psalmov in svojimi polomljenimi sulicami pobili nekaj tucatov dobro oboroženih vitezov. Poraz Izraelskih otrok je bil popolen. Njihovi hrabri božji borci so mi pripovedovali, da je neki papistični Goliat v sv. Pismu dobro podkovane Kalvinove sinove tako klal, kakor bi bili mukajoča teleta ali kruleči prasci. "Ko bi je ne bili hitro odkurili", tako so mi ti junaki zatrjevali, "niti eden od nas bi ne bil ostal." — Moja hugenotska halja je ogorčena radi teh papističnih zločinov."

Blanka se je bala, da bo govor preoblečenega norca Riviera užalil.

"Naj vas ne žalijo besede našega kaplana, ki govori o resnih rečeh z nekako lahkomišljenostjo."

"Nikakor, grofica! Pri obedu ima človek rad soli, ne pa pelina."

"Po obedu pa slaščice, kakor na primer tak-le kolač."

"Bi li ne bilo mogoče, da sporočim svojemu staremu očetu, kje sem, in v kakem položaju? Bojim se, da bo radi mene preštal preveč strahu. Vest, da sem živa, in v vašem varstvu, ga bo gotovo pomirila."

"Sam sem že razmišljal o tem in prišel do sklepa, da kaj takega ne bomo storili", je rekel Riviere. "Vest, da ste v vjetništvu bi grofa tako razburila, da bi prišel takoj s svojimi oboroženimi hlapci nad zločince. Vaš položaj bi postal vsled tega še bolj nevaren. Zato mislim, da bo pametneje, če bomo poslali sela v Autremont še le jutri, ki bo naznanil vaš povratek."

"Imate prav! Jaz se vsestransko popolnoma zaupam varstvu mojega viteškega branitelja", je rekla Blanka.

Markez je napeljal govorico na preteklost. Pripovedoval je razne dogodke iz svoje zgodnje mladosti. Spominjal se je veselih iger v Autremont, izletov v bližnje gozdove, marsikaterih izrekov Blanke kot otroka. Nehote je pri tem odkril svoje srce, ki je čutilo nekdanjo ljubezen do nje. Leta te ljubezni niso izbrisala, marveč jo še bolj utrdila; kajti markezove oči so izdale devici Blanki čutila, ki so vsebovala nekoliko več kakor pa samo živahne spomine na preteklost.

Tudi grofica se je spominjala marsikaterih dogodkov iz svojih otroških let. Opomnila je markeza, kako jo je že pred štirinajstimi leti branil kot zvest vitez pred razbojniki, in kako se je takratna otroška igra sedaj res uresničila.

Med prijateljskim pogovorom je hitro minul čas, treba je bilo iti k počitku. Riviere je spremil grofico do njene sobe, ki je bila sicer mala, pa snažna, imela je dobro posteljo, — Hugonovo posteljo, katero je dal tja prenesti iz svoje sobe.

"Spite mirno in brez skrbi, grofica! Takoj zraven vas bodo moji hlapci na straži celo noč. Jaz sem pa oddaljen tudi samo nekoliko korakov, — torej ni vzroka, da bi se bali."

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

SEDMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Varujte se lažljivih prerokov. — Mat. 7, 15.

Če ima v francoski zbornici kak poslanec govor v obrambo vlade in njene politike in na škodo katoliške cerkve, da prostozidarska in socialistična vlada natisniti ta govor v stotisočernih izdajah in ga nabiti na vseh javnih mestih. Tudi jaz bi rad nabil današnji evangelij na vrata naše cerkve, na vrata vseh hiš v naši župniji; tako važne so njegove besede. Poslušajte jih:

"Varujte se lažljivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njihovih sadovih jih bote spoznali. Se li bere s trnja grozdje, ali z osata smokve? Tako rodi vsako dobro drevo dobro sadje, malopridno drevo pa rodi malopridno sadje."

Lažnjivi preroki! Slepriji, goljufi, ki se delajo vaše prijatelji, vaše zagovornike, poštenjake, v resnici pa so grabežljivi volkovi. Lažnjivi preroki niso pomrli okoli Kristusovega križa, še le razmnožili so se in izpopolnili v svojih goljufijah.

Prijatelji moji, danes vam hočem pokazati lažnjive preroke, ki se vam slinijo in hlinijo vsak dan, doma, na ulici, v javnosti.

*

Da bi poznali, ali je drevo dobro ali malopridno, nam svetuje Jezus, pa pokusimo sad. Če je dober, če nam tekne, vemo, da je dobro drevo. Če je sad grenek, trpek, vemo, da drevo ni kaj pridno. Prijatelji moji, na svetu vidite drevo, visoko in staro drevo, ki razširja svoje korenine in razproštrava svoje veje po cellem svetu; to je katoliška cerkev. Oglejte si njen sad! Ona prinaša svetu svetlobo, omiko. Ona napravi iz ljudi dobre občane, poslušne otro-

ke, dobre očete in matere; ona rodi ljubezen, usmiljenje, dobrodelnost. V cerkvi rastejo in se ávigajo domače in socialne čednosti.

Njen sad je neskončno dober, torej je tudi drevo dobro. To drevo pa je tudi sveto, je božje, ker je je zasadil sam božji Sin, Jezus Kristus.

In kljub temu vpijejo, da je cerkev mračnjaška, sovražnica svobode in napredka, mati nevednosti. Tako vsaj govore lažnjivi preroki današnjih dni. Ne samo po visokih šolah, i po deželi, po farmah, po priprostitih hišah, po tovarnah, povsod najdete ljudi, ki bodo trdili: "Ni Boga, ni nebes, ni pekla. To so le farske bajke, stari ljudje so jih še verjeli, ker niso bili napredni, bili mračnjaki; mi pa tega ne verjamemo več, smo preveč napredovali, smo preveč izobraženi." . . . Tako govore obžalovanja vredni o stvareh, o katerih se niso nikoli učili.

Poglejte te, ki tako govore, kaj delajo, kako se obnašajo!

Ne verjejo v Boga, a napravili so si svojega boga iz krivic, goljufij, sleparij, razkošja. Žive brez vere, brez nravnosti. Če ni Boga, če ni pekla, čemu bi pošteno živel? Čemu bi pošteno delali? Vi jih poznate, vsaj v svojem srcu obsojate take ljudi. Malopriden je njihov sad, sami so malopridna drevesa. Obsojajo se sami sebe, ni potreba, da bi jih obsojali drugi. Teh, prijatelji moji, se pridno varujte!

"Vsaj živimo samo kratek čas na tem svetu", pravijo drugi, "zato pa živimo dobro, dokler je čas. Bogu bomo na stara leta služili. Duhovni le pretiravajo. Vzemimo steklenico v roke, ne pa rožni venec." Tako govore možje, tako govore mladeniči. Vi gotovo le premnogo takih poznate in jih obsojate; ni li res? Sede pri pijači in kartah. Kake sadove pa

prinašajo? Po noči jih ni nikoli doma, mnogokrat so noge pretežke, da bi jih prinesle domu; obup napolnjuje mater, ženo, otroke; delo jim pričinja smrdeti; denar izginja, ubožstvo sili pri oknih in vratih v hišo . . . Sad kaže, kakšno je drevo. Ne hodite s takimi nesrečneži; ne poslušajte njihovega zapeljivega govorjenja!

Na stara leta da bote Bogu služili? Kaj pa če umrjete jutri, če umrjete za leto dni? Svojemu Stvarniku hočete dati samo ostanke? Mislite li, da se bote odvadili vašega grešnega življenja na starost? Ne, pravi vam vsakdanja skušnja!

Duhovni pretiravajo, pravijo drugi! In vendar je Jezus Kristus sam, ki nam pravi, da naj nosimo vsak svoj križ. Kristus sam je, ki je rekel, da je ozka pot, ki pelje k nebesom, Jezus sam je, ki grozi s peklom. Duhovni pretiravajo . . . med tem pa ti pijanci popivajo, bogokletno preklinjajo, tepejo svoje žene, kradejo, goljufajo, da imajo denar za postopaštvo . . . To je njihov sad. Taki so ti lažnjivi preroki, če jim potegnute masko z obraza.

Kristjan se je hvalil, da je poštenjak, sv. Francišek mu je pa rekel: "Prijatelj, obesil se sicer ne boš — to je pa tudi edini dobiček, ki ga imaš od svoje poštenosti."

Toda potrebno je, prijatelji moji, da vam spregovorim še o lažljivih prerokih, ki so v resnici moderni, ki se vam slinijo in hlinijo na shodih, po časnikih, brošurah itd., pa so v resnici grabežljivi volkovi. Njihova usta se kar cede praznih fraz, a vsa njihova "modrost" obstoji v kratkih frazah: "Da, vera mora biti; toda vera Jezusa Kristusa, a ne vera, kakor jo nas uče duhovni. Jezus Kristus je bil prvi socialista. On je učil

enakopravnost. On je obsojal bogatince."

Oglejte si, prijatelji, sad teh teorij, sad teh pridigarjev.

Vam li pravijo kedaj, da bi šli k sv. maši, k litanijam, k pridigam, k spovedi, k obhajilu? Ne, ravno narobe! In vendar je Kristus ustanovil cerkev, ustanovil sv. mašo, sv. spoved in obhajilo. Vas li kedaj uče, da bi spoštovali papeža, škofo, župnika, duhovne? Ravno narobe! In vendar je Kristus o njih rekel: "Kdor vas posluša, mene posluša! Kdor vas zaničuje, mene zaničuje . . . Pojdite po vsem svetu in učite vse narode: jaz bom z vami do konca sveta." Vam li pravijo kedaj, da je večnost, da so nebesa, da je pekel? Ne, nikoli! Uče vas, da je po smrti vsega konec . . . da ni Boga . . . da je peklo samo strašilo, ki so je iznašli duhovni. In vendar je Kristus učil, da je Bog, ki je njegov Oče, je učil, da so nebesa, da je pekel . . . Vidite sad teh modernih pridigarjev, sad, ki ostruplja posameznika, ostruplja družine, ostruplja župnije. Prijatelji moji, socializem je malopridno drevo!

Jezus Kristus je bil prvi socialist, pravijo! Kako bogokletstvo!

Socializem hoče oopraviti vsako zasebno lastnino; Jezus Kristus pa je učil: "Ne kradi! Ne želi svojega bližnjega blaga!" Socializem vpije, da "ne sme biti revežev", Kristus Gospod pa je rekel: "Reveže bote vedno imeli med seboj — Blagor ubogim!"

Jezus Kristus je učil, da treba trpeti, treba delati pokoro in nesti svoj križ; socializem pa uči, da smo vstvarjeni za to, da bi se radovali in veselili, kar največ moremo.

Jezus Kristus in socializem si nasprotujeta ko dan in noč, ko ogenj in voda.

Jezus Kristus je grmel proti bogatincem, pravijo lažnjivi preroki. Vprašam pa, proti kakim bogatincem? Proti bogatincem katerih bog je bil denar, ki so se veselili pri gostijah, za reveže se pa niso zmenili, kakor je bil ubogi Lazar. Bil pa je

poln ljubezni do dobrih, usmiljenih bogatinov, rad je hodil na dom Lazarja, bil pogosto pri Nikodemu in Jožefu iz Arimateje. On ni rekel: "Vi ste tatovi, ker imate premoženje"—ampak on je rekel: "Kar vam preostane, to dajte ubogim."

Prijatelji moji, varujte se lažnjivih prerokov! Če vas vabijo na svoje shode, na svoja zborovanja, ne hodi-te tja! Ko bi mogli, ti ljudje bi vam izpraskali sv. krst iz vašega čela, spremenili cerkve v plesne dvorane, kakor smo lahko opažali v Češko-Slovaški, pometali križe iz šol, pregnali vse duhovne in redovnike!

Morda poreče kečo: Njihova propaganda, njihovi časniki so pa le pripomogli k zboljšanju razmer ubogega delavstva. Dobro — toda njihovi nauk je bil samo priložnost, nikoli pa vzrok zboljšanja. Ko bi poznali celi njihov program, bi vas obšla groza. Zboljšanje ni prišlo iz njihovih teorij, ampak iz dobrih načel, katera so ti sprejeli iz naravnega zakona in evangelija. To zboljšanje razmer bi se bilo ložje doseglo brez stavek, brez pušek, ko bi se dale vlade poučiti od duha sv. cerkve: "Ljubi bližnjega kakor samega sebe!"

Cerkev ima tudi svoj socialni program za zboljšanje razmer, in ta program ima svoj fundament v Jezusu Kristusu, v njegovih naukih. Pripoznajmo ta nauk, upeljimo ga v javno življenje, pa bo prišlo zboljšanje samo od sebe!

I naša župnija ima svoje lažnjive preroke. Vi jih dobro poznate; bežite pred njimi!

Še eno besedo!

So lažnjivi preroki, brez glave, brez ust, brez nog, ki pa so še nevarnejši kakor ti, ki govore in hodijo. To so pa slabi časniki, in če se tudi sami nazivajo, da so "katoliški." Dajte dva centa, pa je list v vaših rokah, v vašem domu. Ura branja, in volk preoblečen v ovčjo obleko, prične popadati in grizti . . . Prijatelji, varujte se slabih listov, in če se tudi imenujejo "katoliške" . . . Koliko se jih je pogubilo radi slabih časopisov, radi slabih knjig!

Proč z njimi, proč z lažnjivimi preroki!

Razumete sedaj, kar sem rekel ob pričetku, da bi moral biti današnji evangelij pribit na vratih vseh vaših hiš? Zapomnite si te besede in varujte se krivih prerokov! Amen.

OSMA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

In gospod je pohvalil krivičnega oskrbnika, da je modro ravnal. — Luk. 16, 8.

Ko čitamo današnji evangelij, se nam nehote sama od sebe porodi misel: Tak krivičen oskrbnik sem tudi jaz! Bog mi je dal raznovrstne zmožnosti duše in telesa; toda jaz jih nisem porabljal v čast božjo, nisem jih porabljal za službo božjo, marveč ravno narobe, porabljal sem jih k grehu, le premnogokrat sem grešil v svojem življenju, sem res velik grešnik, krivičen oskrbnik. Tě misli navdajajo ob današnjem evangeliju vsakega izmed nas.

Kakor druge prilike Gospodove, tako je tudi ta polna pouka za nas. In jedro te prilike je: da bi bili mi previdni, modri oskrbniki. "Pohvalil je gospod krivičnega oskrbnika, da je modro ravnal", pravi Gospod. Pazite dobro: Ni ga pohvalil, češ da je dobro ravnal, ker si je hotel z goljufijo pomagati; pohvalil ga je, ker je modro ravnal — modrosti, previdnosti imamo se torej učiti.

V katerem oziru pa moramo po besedah današnjega evangelija biti modri?

V dvojnem: I. Oskrbnik je bil poklican pred svojega gospodarja, ki mu je rekel: "Daj odgovor od svojega hiševanja, ker od sedaj ne boš več gospodaril." Tudi nam bodo zadonele te besede enkrat na uho, poklicani bomo pred sodbo božjo, zato bodi moder: **Spominjaj se bodoče sodbe.** In II. oskrbnik je hitro poskrbel, da bi si pridobil prijatelje za bodoče življenje, ko ne bo mogel več gospodariti; iz tega sledi nauk za nas: Bodi moder in poskrbi za prijatelje za bodoče življenje v večnosti.

1.—Spominjaj se bodoče sodbe! Ne pozabi, da ti bo treba dati odgovor od svojega hiševanja. To je prva resnica, prvi nauk.

Sv. Pavel pravi: “Določeno je človeku umreti, in potem pride sodba.” Te besede se bodo izpolnile na vsakem izmed nas. Blaznost bi bila, ko bi si pred to resnico zakrivali oči.

Glede česa pa bomo sojeni? Glede našega hiševanja. Bog nam je dal telo in dušo, dal nam telesne in dušne zmožnosti, in s temi imamo hiševati, gospodariti, to je delati dobro. Sojen boš, kar si dobrega storil; in sojen boš, kar si opustil dobrega, kajti: “Vsako drevo, ki ne obrodi dobrega sadu, bo izruvano in v ogenj vrženo.” Sojen boš, kar si storil hudega. “Daj račun od svojega hiševanja.”

Ta sodba je gotova, ta sodba bo jako ostra, zato bodite modri, prijatelji moji, in pogosto mislite na njo, po tem uredite in vravnajte svoje življenje.

Ne ravnajmo kakor krivični evangeljski hišnik, ki si je hotel pomagati s krivičnostimi, ki nikakor ni mislil, da bi podal obračun svojemu gospodarju, ki ga je nenadoma pozval pred se: “Daj račun od svojega hiševanja.” Zasačen je bil v goljufijah in prestrašen se je vprašal: “Kaj pa naj storim sedaj, ko mi bo gospodar odvzel gospodarstvo? Imel je še nekaj časa, pa še ta čas je porabil za sleparije, da bi si opomogel. Tudi mi bomo poklicani enkrat na račun, samo mi ne bomo imeli nikakega časa več, da bi si mogli kaj pomagati, vse bo prepozno. Zato pa v življenju mislimo pogosto na smrt in sodbo, da nas ne bo prenačlila!

Zlato pravilo, pa tudi važno pravilo: Misli pogosto na smrt! Gospod sam nas opominja: “Bodite pripravljene, ker ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov” (Luk. 12, 40).

To pravilo bo varovalo človeka greha in ga spodbujalo k dobremu.

Varovalo ga bo greha. Sv. Pismo pravi: “Pri vseh svojih delih se spominjaj poslednjih reči, pa vekomaj ne boš grešil” (Sir. 7, 40). Da, ko bi

človek mislil na nje, ko bi mislil na poslednjo sodbo, ko bi pomislil, da mu bo od vsakega dejanja dajati odgovor, bi ne grešil! Sv. Avguštin pravi: “Mislim, da prihaja vsa skaza kristjanov od tega, ker so prenehali misliti na prihodnjo sodbo.”

Misel na prihodnjo sodbo nas bo pa tudi vspodbujala k dobremu. Sv. Hipolit pripoveduje v svojih spisih o prvih kristjanih, kako so se ravnali po pravilu: “Misli na smrt!” Sodbo božjo so imeli vedno pred očmi, zato so pa ostali pošteni in čisti in šli rajše v smrt, kakor da bi privolili v greh.

Prijatelji moji, bodimo modri, spominjajmo se vedno smrti, spominjajmo se sodbe, h kateri bomo enkrat poklicani!

2.—Drugi nauk: Poskrbi za prijatelje v večnosti!

Gospod sam nas k temu vspodbuja; pravi namreč: “Pohvalil je gospodar hišnika, ker je modro ravnal”, in dostavlja: “In jaz vam povem: Napravite si prijateljev s krivičnim mamonom, da vas sprejmejo, ko obnemo, v večna prebivališča!”

Kake prijatelje pa si napravimo s krivičnim mamonom za večnost?

Omenim naj najprej, da se pod mamonom razume lastnina, premoženje, in imenuje se mamon krivičnosti, ker se premoženje premnogokrat pridobi krivičnim potom ali pa se krivično porablja.

Napraviti si prijatelje za večnost pa pomeni, storiti nekaj, kar nam bo v večnosti koristilo. Kaj pa je to?

To je miloščina in so dobra dela. To miloščino, ta dobra dela dajemo lahko, dokler živimo, živim in dušam v vicah.

1.—Živim. “Reveže imate vedno med seboj”, je rekel Gospod (Jan. 12, 8). Imamo jih vedno in jih bomo vedno imeli. Dolžnost revežem pomagati je za nas tako velika, da pravi Kristus Gospod, da naj vidimo v vsakem trpinu Njega samega trpeti, da nam pravi, da bomo po tem tudi pri poslednji sodbi sojeni: “Kar ste storili enemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.”

Če damo revežu kak dar, če lačnega nasitimo, nagega oblečemo, bolnika obiščemo — napravili smo si za večnost priprošnjika — to so prijatelji, ki si jih naredimo z mamonom krivičnosti. “Kar ste storili enemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.” Gospodu smo torej to storili, on nam bo vse to plačal, on bo naš prijatelj v večnosti!

Pomagamo lahko 2. dušam v vicah. Kako?

Vi veste, koliko te duše trpe: hrepene po nebeški slavi, hrepene videti svojega Stvarnika, zdihujejo v težki ječi . . . In mi jim lahko pomagamo; pomagamo z molitvijo, dobrimi čeli, z daritvijo sv. maše, z odpustki, ki jih za nje zadobimo — to je miloščina za duše v vicah. In s to miloščino si bomo naredili prijatelje v večnosti; ko bodo duše rešene trpljenja v vicah nam bodo hvaležne in se nas bodo spominjale ter prosile za nas. Tega smo si lahko svesti. Na svetu človek kaj rad pozabi na prejete dobrote, verne duše nas pa ne bodo pozabile.

Nedavno sem bral življenjepis nekega duhovna, in krasno je, kar se o njem pripoveduje. Bil je župnik na mali, oddaljeni gorski župniji. Nekega dne je prišla v župnišče družba, katere ni bil posebno vesel: Mož, jako divjega pogleda, pravi hrust, in stara ženica; na verigi pa sta imela medveda. Župnik je mislil, da sta prišla prosit, in je že segel v žep, da bi jima dal mal darček. “Ne, ne, gospod”, je rekel medvedar, “nisva prišla beračit, ampak imava prošnjo do vas. Opravite, prosim, na naš namen mašo za duše v vicah, in sicer za te, na katere nikdo ne misli.” In pri teh besedah je podal župniku denar. “Z veseljem bom opravil mašo”, je rekel župnik; “toda denar si obdržita, ker sta revna.” “To pa ne, gospod”, je rekel zopet medvedar, “denar morate vzeti, na sejmu smo si precej zaslužili.” “Povejte mi torej, dejal je župnik, “kaj vas je privedlo k tej pobožnosti?” “To vam kaj lahko povem, gospod”, je dejal medvedar. Jaz in moja žena sva reveža, in veste, da revež nima prijateljev. Če

umreva, ne bo nikdo na naju mislil. In ker nimava prijateljev na svetu, si jih hočeva narediti na onem. Zato pa vedno, kadar kaj več zasluživa, kakor potrebujeva, deneva to na stran in dava za duše v vicah za sv. maše. In te bodo, ko bodo enkrat v nebesih, prosile za naju, ko bova morda midva trpela v vicah."

Kako krasne besede ubogega medvedarja! Ko človek umrje, le redko kedo na njega misli, redkokedo se ga še spominja, morda njegov bližnji sorodniki nekaj časa, končno pa tudi ti pozabijo na njega. Kako modro je torej, če si človek preskrbi prijateljev v večnosti, dokler je še živ: ti prijatelji ne bodo nanj pozabili.

To prijatelji moji, ste dve zlati pravili iz današnjega evangelija: Misli na poslednjo sodbo in skrbi za prijatelje v večnosti!

Ravnajte se po teh pravilih, pa boste tudi vi sprejeti v večna prebivališča. Amen.

DEVETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

In ko se je približal in zagledal Jeruzalem, se je razjokal nad njim. — Luk. 19, 41.

Tudi naša cerkev je tak Jeruzalem, na katerega se ozira danes Gospod. On vidi s svojim vsevedočim očesom vse naše križe in težave, ki jih morajo nekateri izmed nas prenašati, vidi pa vnaprej i vse britkosti, ki nas čakajo danes ali jutri in ima sočutje z nami, kakor je imel z mestom Jeruzalemom, da se je razjokal nad njim. Poreče mi morda kedo: Čemu pač pošilja Bog križe in težave na ta svet, vsaj je vendar dobrotljiv in nas ljubi? En sam pokim iz tabernakelja, pa bi ozdraveli vsi, vse boleznij, vse britkosti, vsi križi bi izginili naenkrat. Čemu torej pošilja Bog človeku križe in težave? Na to naj vam odgovorim z današnjim premišljevanjem.

*

Prvi vzrok, zakaj Bog pošilja človeku križe in težave, je ta, da ne pozabimo nanj. Bil je brezverec, eden

tistih, o katerih pravi sv. Pismo: "Norec pravi v svojem sreću: Ni Boga!" (Ps. 13, 1). Naenkrat je težko zbolel, trpel je grozne bolečine in zdihoval: "Moj Bog, moj Bog!" Ko ga je slišal zdravnik tako zdihovati, ga je vprašal: "Kako pa to? Vsaj ste vendar vedno tajili Boga, sedaj pa k njemu zdihujete?" "Kako to?" je rekel bolnik. "Dokler človeku nič ne manjka, misli, da mu ni potreba Boga, toda v boleznij in trpljenju pa brez Boga ne gre."

Kako poučljive besede, prijatelji moji! Dokler nas nič ne tlači, le prehitro pozabimo na Boga. Zato pa, da bi na njega ne pozabili, nam pošilja Bog križe in težave.

Poglejte, kakšni so bili ljudje, ki so prihajali k Gospodu, dokler je živel na zemlji. So li bili to jeruzalemski bogatini, kojih edina skrb je bila, pobrati prvega vsakega meseca raznovrstne najemnine in jih naložiti v takratni banki? Ne, ti k Gospodu niso hodili, ti se za njega niso brigali, ti so lahko shajali brez njega, pač pa so hodili k Gospodu v trumah reveži, bolniki, sploh ljudje, ki so imeli križe in težave. Ko bi jih morda ne bilo nič težilo, bi morda nikoli ne bili mislili na Gospoda. Glejte učence na morju: dokler je sijalo solnce in bilo morje gladko in mirno, dokler ni grozila nikaka nevarnost, sedeli so učenci brezskrbno v čolnu, še zapazili niso, da je Gospod zaspal. Ko so se pa pričeli drviti črni oblaki po nebu, ko so se začeli dvigati visoki valovi, ko je voda drla v čoln in je bila nevarnost, da vsi utonejo, tedaj so pa hitro zubili Gospoda in ga s sklenjenimi rokami prosili: "Gospod, reši nas, sicer poginemo!" (Mat. 8, 25). In tako se nauči moliti vsakdo, ko ga Bog obišče s križem, boleznij ali kako drugo nesrečo. In ravno to hoče Bog, da na njega ne pozabimo, da toliko gorečneje k njemu molimo.

Križi in težave so pa pogosto tudi kazen za greh. Nad vse pravični Bog kaznuje človeka pogosto že na tem svetu, da bi mu ne bilo treba trpeti po smrti. Kako krasne so besede sv. Pisma, "da Bog noče smrti grešni-

ka, ampak da se spreobrne in živi." Zato pa trka na različen način na človeško srce: na Petra se je Gospod samo ozrl, in Peter je takoj zapustil mesto, kjer je Gospoda zatajil in je britko jokal. Na srce sv. Avguštinana so padale celih dvajset let materine solze, predno mu je od Boga izprosila milost poboljšanja. Pri drugem potrka na srce božja beseda, katero je slišal morda pri kakem misijonu. Marsikdo pa ne sliši nič, ostane gluha, dasi Gospod trka in trka, in tu Bogu ne preostaja drugega kakor križ in trpljenje.

Spomnite se izgubljenega sina! Odšel je iz očetove hiše v daljno tujino — prišel je v slabo družbo, pričel razkošno, zapravljivo življenje, dokler ni zapravil vsega denarja. Predno je šel od doma, opominjal ga je še oče, kako naj živi v tujini, toda komaj je prestopil prag očetovske hiše, pozabil je na vse. Še le ko se mu je hudo godilo, ko ni imel ničesar jesti, še le potem se je spomnil na očeta. Morda je pisal očetu: "Ljubi oče! Pošljite mi denar", toda oče je molčal. Sin je morda pisal znova, da umira lakote, a oče, ki je bil sicer tako dobrotljiv, je le še molčal. Misli si je: Ako te lakota in pomanjkanje ne pripelje nazaj v očetovo hišo, boš na veke zgubljen. In glejte: tam pred hlevom sedi na tnalij zgubljeni sin, ves raztrgan, v cunjah, nima ničesar jesti — niti teh pomij, s katerimi krmijo svinje, si ne sme vzeti — glejte ga, kako tam sedi in zdihuje: "Koliko najemnikov v hiši mojega očeta ima obilno kruha, jaz pa tukaj lakote medlim." Ali naj res poginem? "Ne, vstal bom in pojdem k svojemu očetu in mu porečem: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe!" (Luk. 15, 17—18). Vidite, kaj je pripeljalo zgubljenega sina na pravo pot? Lakota, pomanjkanje, križ.

Je li torej naš nebeški Oče neusmiljen, če nam pošilja bolezen, žalost, nesrečo, smrt? Ne ravna li on kakor ravna oče, ki kaznuje svoje dete, da se ne bi izpridilo? Čemu ga pač kaznuje? Iz sovraštva? Ne, ampak iz ljubezni. Tak oče je Bog; on kaznuje

je svoje otroke, in sicer samo te otroke, katere ljubi. Zdravnik reže bolniku roko; kake bolečine mora trpeti bolnik; čemu pač ga muči zdravnik? Iz sovraštva? Ne, ampak da bi mu ohranil življenje. Glejte, tak zdravnik je Bog. On reže in reže, pripravlja človeku bolečine, da bi ga rešil večne smrti.

Toda vsako trpljenje ni kazen za greh. Koliko je poštenih, pobožnih ljudij, ki so že davno zadostili za svoje grehe, a Bog jim še vedno pošilja križe. Da, videti je, da pošilja tem več križev, kakor brezbožnim. Kako to? Glejte, ti križi jim dajejo priložnost, da si povečajo nebeško blaženost. Poglejte rožnat grm! Najprej zraste trnje, potem še le pričao cveteti krasno dišeče rože. Komur pripravlja Bog nebeško blaženost, temu pošilja najprej trnjevo krono. Devici Mariji je rekel angel: "Češčena si Marija, milosti polna!" — in trinideset let potem je stala pod križem, na katerem je umiral njen edini sin. — Apostolom je rekel Gospod: "Sedeli bote na dvanajstih tronih" — komaj pa je odšel v nebesa, že so jih pričeli preganjati Judje in pogani. Na gori Tabor se je Kristus spremenil, pokazal se je svojim učencem v nebeški slavi, glas z neba je rekel: "Ta je moj ljubeznivi sin, nad katerim imam svoje dopadajenje" — nekoliko dni potem pa je visel ta božji sin na križu med dvema razbojnikoma, ni imel mesta, kamor bi bil položil svojo glavo, ni imel niti kapljice vode v svoji grozni žeji, tako da je v smrtnih mukah zavpil: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?" (Mark. 15, 34.)

Prijatelj moj, če ti Bog pošlje križ, ne godernjaj, ne preklinjaj, ne

rekaj: S čim sem si pač to zaslužil? Bodi tiho, ne rekaj ničesar in trpi! In ko ti bo najhujše, potem poglej pred se: Kristus nese težak križ in govori: "Ako hočeš za menoj priti, vzemi svoj križ na svoje rame vsaki dan in hodi za menoj!" Primerjaj svoj in Gospodov križ, pa boš videl, da je tvoj križ samo mala trska v primeri z Gospodovim križem.

Poglej pod se — tam v peklu trpe pogubljeni na veke! Kaj misliš, je li boljše trpeti tu na svetu, ali potem v večnosti? Zato je rekal sv. Avguštin: "Gospod, tu zbadaj, tu reži, tu žgi, samo v večnosti mi prizanesi." Žalibog se nahajajo ljudje, ki obupajo, in se v obupu obesijo, ustrelje ali na drug način končajo svoje življenje. Kako grozen greh, kako strašna smrt v nespokornosti! Kaj je pozemsko trpljenje v primeri s trpljenjem v večnosti? Trpljenje, sramota, pozemska nesreča se zdi, da se ne da prenesti; bo li trpljenje v večnosti lažje? Prijatelji moji, naj se zgodi, kar se hoče: Varuj vas Bog obupa!

Poglejte nad seboj, poglejte proti nebu! Stara pripovedka je, katero vam hočem povedati. Če ste jo slišali, ne bo škodilo, če jo slišite še enkrat.

Bil je reven obrtnik, a obrt nikakor ni šla. Ljudje so mu bili dolžni, a plačati ni maral nikdo. Sam ni mogel plačati več najemnine, in hišni gospodar je že nekolikokrat grozil, da bo pometal vso njegovo beračijo iz hiše, če mu v štirinajstih dneh ne plača. Letina je bila slaba, bila je suša, tako da se je malo pridelalo, živež je jako poskočil v ceni. Revež je zdihoval, tožil, preklinjal: "Obesim se, pa bo vsega konec." — Že-

na, pobožna, verna žena ga je tolažila, ona je zaupala v Boga. A vse je bilo zastonj. Ko sta nekoč sedela zopet pri skromni večerji, se žena n-dotaknila jedi. Niti besedice ni rekla. Take pa mož še nikoli ni videl. "Kaj pa ti je?" jo je vprašal. Žena seveda ni hotela z barvo na dan, ker pa mož le ni dal miru, je rekla: "Imela sem čudne sanje. Zdelo se mi je, da je Bog umrl, in da so šli vsi angeli črno oblečeni k pogrebu in so grozno jokali. Vidiš, te sanje mi težijo srce!" — "Prismoda neumna", je rekel mož, "kako le more Bog umreti?" Tedaj se je razjasnil ženin obraz; kakor bi zasijalo solnce iz njenih oči, je vzela moževi roki v svoje roke, pogledala mu v oči in rekla: "Tako? Bog še živi?" — "No, seveda da živi; ne bodi vendar tako otročja!" Tedaj ga je pogledala žena ostreje v oči in rekla: "Vidiš, sama praviš, da Bog še živi, ravno isti Bog, ki naju je že 45 let prehranil; čemu sedaj ne zaupaš v njega?" — In mej tem ko je žena govorila k njemu, govoril je Bog na njegovo srce; prešle so mu otožne misli, po dolgem času se je zopet nasmejal in rekel: "Prav imaš, žena! Ti si modrejša ko jaz, tudi jaz bom zaupal v Boga." Prišel je moliti, in molitev ga ni goljufala.

Prijatelji moji! Če vas tare kak križ, če pride bolezen, nesreča na vas, molite! Molite! Molitev morda ne bo križa popolnoma, odstraniha, gotovo pa je, da ga bo olajšala. Gospod bo izpolnil, kar je obljubil: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil." Amen. (Mat. 11, 28).

ZRNA.

Sv. Klemen Marija Dvorak, naš slovanski rojak, je nekoč kolektiral za neko sirotišnico. En grobjan, na katerega se je obrnil, mu ni le ni hotel ničesar dati, ampak mu je celo v obraz pljunil. Svetnik čisto mirno na to reče: Dobro, to naj bo zame, zdaj mi pa še nekaj za sirotišnico dajte.

Colbert, finančni minister francozkega kralja Ludvika ki je za državo in kralja nakopičil neizmerne zaklade v državno blagajno, je na smrtni postelji zdihoval: Če bi bil za svojo dušo tako pridno kopičil zaklade, kakor sem jih za državo in kralja, bi bila moja duša desetkrat rešena.

Sv. Opata Nila je nekoč eden vprašal: Častiti oče, če jaz celo leto natančno spolnujem vse božje in cerkvene zapovedi, pa zadnji petek v letu meso jem, je li to res velik greh? Povej mi prej, mu odvrne opat, če bi ti celo leto po gorah lazil pa bi si zadnji dan nogo zlomil, ali bi bila to res kaka velika nesreča?

Glasnik ženskih društev.

H. B.

Pasji dnevi se bližajo, ki so mej časnikarji znani kot doba kislih kumar. Društveno življenje ima svoje počitnice in z njimi seveda tudi društveni poročevalci. Dosledno bi bilo, da bi tudi mi časnikarji šli na počitnice. Teh nam pa bravci ne privoščijo. Še tako neusmiljeni so, da za ta čas vse delo nam prepuste. Jaz sem mislil, da bodo vsaj ženske, ki imajo več srca, bolj sočutne z nami. A kakor vidim, so nas tudi one na cedilu pustile. Zastonj sem gledal v predalček, kjer se shranjujejo njih dopisi, ki so bili obvarovani peklenškega ognja v uredniškem košu in čakajo rešitve iz vic. V starem kraju je bila navada, da če ni bilo nikogar v okrajni ječi, so v znamenje veselja razobesili belo zastavo. Jaz bi pa iz predala ženskih dopisov najraje razobesil črno. Sem radoveden, če so ženskam v tej vročini tudi jeziki tako odpovedali kot pero. Potem pa možem ni treba nikamor na počitnice hoditi.

Prav za prav bi moral jaz zdaj spolniti svojo obljubo, oziroma grožnjo, da jim bom na prste stopil in bodo tako zavpile, da se bo sem v Chicago slišalo. A naj bo še za enkrat. Sam nisem kaj prida razpoložen za tako reč, dasi ženske razdražiti ni kaka posebna umetnost . . . Pač pa moram spolniti neko drugo obljubo, ki sem jo naredil takrat, ko mi je "bos" ukazal, da moram dati ženskam vsak mesec poseben prostor in priliko, da se razgovore o svojih stanovskih in društvenih zadevah. Rekel sem, da bom sam poprijel za besedo, če ne bo nobene, ki bi jo ji dal. Seveda si nisem mislil, da bom res kedaj prišel v tak položaj. Nasprotno, še en par močnih ključavnic sem si nabavil, da preprečim morebitni vesoljni potop. Zdaj pa naenkrat taka suša, kakor v puritanskih kletih.

Po pravici povem, da ko sem stal

ob praznem predalu za ženske dopise in si brisal potno čelo, se mi je zahotelo po tistih zlatih uredniških časih, ki so jih časnikarji imeli mej vojno doma. Poročil vedno v izobilju. In če se komu še teh ni zljubilo predstavljati, je napisal, da bi ta in ta vojaški poveljnik rad vedel, zakaj je odlikovan, ali da je oni komisar, doktor obojnega prava, kmetico vprašal, koliko mleka ima približno telica na dan. Gotov je lahko bil, da mu bo cenzura napravila križ čez dopis, ter ga tako rešila zadrege. Dotično mesto je bilo potem pobeljeno, ljudje so pa občudovali urednika, ker je imel toliko poguma, da si je upal resnico povedati. O ti zlati časi, kako bi mi vi v teh pasjih dneh dobrodošli!

Toda vse jadikovanje nič ne pomaga. Besedo sem dal, da bom sam kaj napisal, če nobena druge ne bo hotela. In ker hočem biti mož beseda, moram to tudi spolniti.

Te le vroče dneve mi je tudi večkrat prišlo na misel, kako lepo je bilo takrat, ko sem o počitnicah še v starokrajskih hribih kmetoval, kosil, mlatil, "fural". Enkrat smo imeli dva vola, ki kar nista šla skupaj. Eden je vlekel sem eden tja. Doma smo rekli da se "šprajcata." Jaz ne vem ali je bil eden klerikalen eden liberalen, ali kali, le to vem, da sta radi te nesloge slabo vozila. Pri tem oživljenem starokrajsem prizoru, mi je naenkrat prišlo na misel, kaj niso tudi v zakonski jarem večkrat taki vklenjeni, ki se "šprajcajo." Mož vleče na svojo, žena na svojo stran. Kajpada tak zakonski voz le po časi škriplje naprej. Oba zdihujeta pod težo bremena, ki bi je z združenimi močmi lahko obvladala.

Posebno se to pozna pri vzgoji otrok. Če kje, tu velja staro avstrijsko pravilo: Viribus unitis—Z zdru-

ženimi močmi! Če mož in žena, oče in mati, pri tem svojem navažnejšem poslu nimata složnega načrta in složnega nastopa, ne pričakujmo iz njunih rok nič posebnega, najmanj kakega značaja, ki smo jih danes vendar tako živo potrebni. Umljivo je, če si oče in mati, dva po naravi in značaju tako različna vzgojna činitelja, v tem oziru večkrat nasprotujeta. A nikoli bi ne smela s temi nasprotujočimi si nazori in postopanjem naravnost pred otroke. Vedno bi se morala prej mej seboj zediniti, če ne drugače potom kompromisa, ki je tu morda največkrat na mestu, potem bi šele stopila pred otroke. Ni slabšega za otrokovo vzgojo, kakor če eden podira, kar drugi zida. To se pa zgodi ne samo s slabim zgledom enega ali drugega, ampak tudi z neenotnim nastopom.

Kolikokrat n. pr. oče otroku to ali ono prošnjo, da bi mu kaj kupil, da bi smel kam iti, odločno odbije. Otrok pride jokajoč k materi, pa njo prosi. Mati je mehka, nerada kaj odreče svojemu otroku, četudi je morda sama prepričana, da ima ata prav. Premaga jo. Ko bi mu rekla naj malo počaka, bo sama ata prosila, bi še nekaj bilo. Otrok bi vsaj imel zavest, da preko ata ne gre. A velikokrat se zgodi, da mati, ki pozna ata, da je neizprosen mož, otroku v "kontroban" ustreže, preko njega. Na, tu imaš mu pravi, pa nikar atu ne povej, da sem ti jaz dala. Počakaj, ga morda tolaži, ko bo šel ata od doma, boš pa šel ali šla. To je tisto zahrbtno "cerkljanje" otrok od strani premehkih mater, ki je bilo že toliko otrokom v prekletstvo, starišem pa v žalost.

Naj takim materam navedem za to en prav žalosten zgled v svarilo.

Bilo je v švicarskem mestu Ženevi, ob krasnem jezeru istega imena. Hčerka nekega bogataša, ki je imel

ob divnem jezeru svojo vilo, kamor je hotil čez poletje na oddih, je nekega dne stopila pred papana in ga sladko, kakor pač taka dekleta, ki jim prva ljubezen sili na dan, znajo, prosila, če sme v veselji, a pošteni družbi napraviti eno partijo po jezeru. Po kratkem premisleku ji pravi, da ji tega nikakor ne dovoli. Hčerki se je sicer malo nosek pobesil, a ni ničesar rekla, ker je že iz skušnje vedela, da paponov Ne ostane Ne, če se tudi ploha solz vsuje. Topot je tim lažje molčala, ker je vedela, da bo on vsak čas odšel po svojih opravkih, vedela pa tudi, da mama raje kaj tacega dovoli.

In res! Komaj je papa odnesel pe- te in je imela vesela mlada družba vsaki čas tu biti, je hčerka spretno naskočila mamino mehko srce in vspela. Edini pogoj je bil, da mora biti pred papanovo vrnitvijo doma, kar prav za prav ni bilo treba pristaviti, ker je hčerka sama dobro vedela, da bi ji slaba predla, ako bi pa- pa zvedel, kako je obšla njegovo pre- poved.

Proti večeru se je papa vračal pro- ti domu. Kar se mu pridruži neki znanec in ga vpraša, če je že kaj sli- šal, kaka nesreča se je čez dan na jezeru pripetila. "Kaka", vpraša z glasom, kakor vprašuje človek o tuji nesreči? — "Osem mladih gospodov in gospodičen je napravilo v čolnu izlet na jezero. Kaj so v svoji mla- dostni razposajenosti počeli, ne vem. Le to vem, da se jim je čoln obrnil in so vsi utonili."

"Hvala Bogu, je na pol glasno vzdihnil naš papa, da sem svoji hče- ri prepovedal na jezero, morda bi bi- la mej temi tudi ona. Sam Bog me je razsvetlil. Kaj bi bil počel, ko bi bil še to zgubil, ki jo imam."

Pride domov. Hčerke nikjer. "Kje je Mary?" vpraša ženo. Ona je po- stala bleda kot stena. V tistem tre- nutku pa nekdo potrka. — Prosto! Vstopi prijatelj. "Prinašam vam žalostno vest. Vaša Mary, ki je bila pred par urami še cvetoče dekle je — mrlič."

Kako sta se oče in mati potem, ko sta prišla zopet malo k sebi, spogle-

dala, poročilo ne pove.

Res, da ni vsaka materina potuha otrokom tako očividno kaznovana, gotovo pa je, da se prej ali slej vsaka maščuje, na otroku in na stariših. Mati pomni to, predno okusiš njene grenke sadove!

DOPIS.

Cleveland, O. — Cenjeni g. ured- nik! Prosila bi Vas, ako bi Vi ho- teli tako prijazni biti, ter sledeče vr- stice v Vaš cenjeni list priobčiti.

Ker nas jako zanima, ako beremo ali slišimo o napredovanju raznih društev še posebno pa Marijine druž- be. Meseca sept. 1921. so nekatere dekleta naše družbe pričele podučevati otroke javnih šol. Vsako nede- ljo so te uboge zapuščene otroke spremljevale v cerkev, da se se ude- ležili sv. Maše in po sv. Maši je bil poduk. Ker je več oddelkov in je bi- lo nemogoče gospodu župniku vse otroke v eni sobi podučevati, zato so jih učile dekleta Marijine družbe po raznih sobah. Sedaj o poletnem ča- su bodo pa g. župnik vse otroke sa- mi podučevali v krščanskem nauku.

Članice Marijine Družbe imamo sedaj tudi čitalnico, kjer si lahko dobimo knjige o verskih resnicah in še druge vsakovrstne poučljive in zanimive knjige.

Pred par leti nismo imele skoraj nič v blagajni, ker nas je bilo tako malo članic. A sedaj nas je več in se skoraj vse zanimamo za napredek te družbe. Čez en tisoč dolarjev so nas same knjige stale, in potem smo še prav mnogo družih potrebnih re- či nakupile, ki so nas tudi prav mno- go stale. Poleg teg stroškov smo tu- di poslale \$225.00 za uboge sirote na ono stran morja in sedaj smo zopet poslale \$50.00 in zraven tega smo tu- di že več za cerkev darovale v zad- njih dveh letih.

Sedaj bi zopet lahko večjo svoto darovale za cerkev, pa ker pričakuje- mo da se bo nova cerkev zidala, zato hočemo odslej naprej v ta namen denar hraniti. Sedaj imamo v bla- gajni do sedem sto dolarjev in to je že precej, ako se premisli, da smo šele od pretekle velike noči začele denar v blagajno devati.

Dne 18. aprila in 28. maja smo priredile igro, pri kateri je bilo na- vzočih ogromno število cenjenega občinstva. Ljudje se jako zanimajo za naše prireditve, ker večinoma vsi ljudje cenijo in spoštujejo Marijino družbo.

Upamo, da bomo odslej naprej vedno napredovale v vsakem oziru, pod varstvom naše nebeške Matere Marije. Spozoravam,

Mildred M. Tomšič,
fara sv. Vida.

Prav iz srca vam častitamo k le- pemu napredku in vzorni požrtvo- vavnosti vaše Marijine družbe. Ta- kih deklet je g. župnik lahko v vsa- kem oziru vesel in župnija ponosna nanje. Le tako naprej in še večkrat nam kaj tako razveseljivega sporo- čite. Dopise o gibanju ženskih dru- štev vedno naslovljajte na Ave Ma- rija.

Uredništvo.

ZAHVALE.

Ker sem obljubila, da se bom presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu javno zahvalila, če še zadobim ljubo zdravje, s tem spolnujem svojo dolžnost, ker sem bila uslišana. Prilagam mali dar v pod- poro katoliškemu tisku.

Mary Anzcl, Eveleth, Minn.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in presl. Srcu Marijinemu za uslišano prošnjo.

Mrs. Ivana Oblak, Cleveland.

Prav lepo se zahvalim presv. Srcu Je- zusovemu in Marijinemu za ljubo zdrav- je v družini.

N. N., W. Allis, Wis.

Pošiljam \$1 v podporo Marijinemu li- stu, ker mi je ona izprosila ljubo zdrav- je. Priporočam se v molitev.

Jadviga Zupan, Wandling, Pa.

Pošiljam Vam \$1 v podporo lista, \$1 pa za eno sv. mašo v dober namen.

N. N., Joliet.

Prisrčna hvala prebl. Devici Mariji za uslišano prošnjo. Prilagam \$5 v podpo- ro lista.

A. G.

Bila sem nevarno bolna. Zdravniki so rekli da bom morala iti na operacijo. Te- ga sem se pa bala. Neko noč, ko nisem mogla spati, sem brala veliko zahval za uslišane prošnje v Ave Mariji. Nekaj mi je reklo: Zakaj bi se pa ti ne obrnila k Mariji, da ti izprosi ljubo zdravje? Res sem to storila. Začela sem opravljati de- vetdnevnic na čast Materi Božji v ta namen. In glej zdravje se mi je pričelo na boljše obračati. Zato se Mariji prav prisrčno zahvalim.

M. Ujchich, Milwaukee, Wis.

NAŠ STRIČEK

lepo. Vas pozdravlja Vaš

Greency, Minn. — Dragi striček: Tudi jest bi rat prišu na vaš kornar h drugih boys and girls jest rat berem Ave Maria in učim se slovensko pisat in jest doblavam Orliča in ga rat berem. Prav

Blair Prepodnik.

Dragi Blair: Me jako veseli, ko rad čitaš slovensko in da še lepo učiš tudi tega jezika. Le priden bodi in pa le še kaj piši.

Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Iz srca vam se lepo zahvalim za vaš lep nauk, katerega ste našemu ati dali ko so vas pitali či bi šli oni v stari kraj ali pa bi nas sem zvali a vi ste jim rekli, ka bođe bole nas sem zvati kak jim tam iti a oni so vas časi bogali i tak se imamo najpredi zafaliti vam, dragi striček a potom našomo ati i mama so veseli ker bi oni u starem kraju radi šli z nami saki dan k meši pa k sv. obhajili da pa nam je ne bilo mogoče mi dve z mojoj sestroj ešče mogli nikam ker jih je noga bolela pa smo šle večkrat mama pa so dve leti ne duma so morali zato z novolj odmače posle opravlati. A kad smo midve bile sedem let stare ta so nas zravnali k prvem sv. obhajilu a potem bi oni radi ka bi midve šle saki dan k meši pa k sv. obhajilo da pa je ne bilo mogoče ker smo meli pol ure do cerkve pa ešče hudi pot blato ali pa sneg a midve pa smo bile male kromperi i tak smo samo največi saki petek šle k spovedi in k sv. obhajilo prvo leto, da sem počela hoditi k spovedi sem bila tako mala da so me gospodin kapelan morali notri v spovedalnicu zeti ker sem odzuna ne mogla z glavoj segnoti do rešetke. A to je bilo mami še najbolj veselo i naj vekša tolažba da so nas videli kot obhajilne mize in da so sami mogli pomali priti to nam je bilo največe veselo i tam smo sestroj molile maloga Jezusa za našoga ateja da bi jim blagoslovijo zdravje in mnogo let življenia pa ka bi se enkrat zišli skup da bi si skup mogli vlepom miri in veseli

živiti posebno pa ker smo jih midve še ne poznali zato so nas mama saki dan opominjali ka smo boga molile za ata ka bi prišli brže domu a kat smo enkrat dobili list da moremo mi iti v Ameriku jer se drugače ne moremo ziti skup a kdo je bijo veselejši od nas če glih smo se bojali pota ali itak smo se nadjali da bomo videle ata. Drugi pot pišem ali kako smo putovale.

Justine Terstenjak.

Draga Justina: — Lepo si napisala to pismo. Veseli me, da si prišla sem. Sedaj bom pa radovedno čakal, kdaj nam boš še naprej povedala. — Vidite otroci, Justina gre vsaki dan k svetemu obhajilu s svojo sestrico in mamo. Kako je to lepo! Kako moraš biti, Justina, Bogu hvaležna, da ti je dal tako dobro mamo. Le rada jo imej.

Tvoj striček.

San Francisco, Cal. — Dragi striček: — Da ne boste mislili de sem ne vas pozabla se čem oglasit da smo še vsi zdravi kaj nas je v famli in nisem še vas pozabla tukaj imamo zdey vacation že od 1. jun. ker hodim v kat. šolo v public imajo še šolo zdey vam dam pa vedet da so šle naš kranski Rev. Father Turk v star kraj obeskat svojo mater na Dolensko ker bo to njih ta mlajši brat imu nova šola to početje. Oblubili so nam prej ko so šle de bojo prišli čez par mesecev nazaj ker jih vse težko čakamo posebno stari ljudje glajhajo jako njih ki so že dolgo let ble tukaj. Ljubi striček kaj pa vi začnete, pridite, striček, enkrat sem nas pogledat mi bi vas enkrat radi vidli vam se bo dopadlo tukaj ker je lepo pa z Bogom vas pozdravim jest in moja mama in ata in brat in sestra pa pozdravim vse boyse in girls na corner.

Mary Markovich.

Draga Mary: Vaš Father Turk so bili tudi pri nas, ko so šli mimo in mi smo bili vsi jako veseli, ko smo jih zopet videli. V resnici so jako dober gospod in me veseli, ko čujem, da jih imate vsi radi, kajti tudi jaz jih imam zelo rad. Le za nje moli, da bi se srečno vrnili. Pozdravi prav lepo tvojo dobro mamo in ata in vse. Rad bi prišel k Vam v Cal. Pa je daleč, daleč.

Tvoj striček.

Bacherton, O. — Dragi striček: — V jeseni grem v tretji razred in ker grem

tudi k prvemu sv. obhajilu bi rada da mi pošljete najlepšo mašno knjižico kar jih imate. Tu pošljem 25c. Če ne bo dosti bom pa še poslala samo prosim pošljite mi kmalu Vaša

Angelyn Beg.

Draga Angelyn: Mislim, da si knjižico dobila v redu. — Veseli me, da tako napreduješ. Sedaj ko si opravila prvo sv. obhajilo boš morala pa večkrat iti. Kaj ne da boš šla?

Tvoj striček.

Cherryvale, Kans. — Dragi striček: Tudi jaz želim na vaš kornar pridet jest sem ravno danes stara 11 let jest hodem v publik šolo živimo na farmi do katoliške cerkve imamo sedem mil pa grema vsaka nedelja k sv. maši če ni grdo vreme po maši nas gospod uče katekizem. Morem vam povedat da je na farni prav prijetno kjer imamo dosti placu za skakati in igrat se jest sem se učila slovensko pisat in brat pozimi tako da lahko preberem vsa pisma na kornjeru zdaj vas pa le pozdravim.

Anna Stefanich.

Draga Anna: — Za tvoj birth day ti prav lepo častitam, dasi je sedaj že dolgo tega Bog te blagoslovi! Prav lepo je, da greš tako daleč vsako nedeljo k sveti maši. Posebno me tudi veseli, da si se slovensko naučila. Le pridno se učiš še najprej. Jako lepo je ako zna človek več jezikov, posebno ako zna tudi mamin jezik. Bodi lepo pozdravljen.

Tvoj striček.

Sheboygan, Wis. — Dragi striček: — Spet sem prišla na vaš kornar. Yast rada berem Ave Maria. Yast hodim v Public School in sem v 6 razredu. Mi imamo Sunday School usako nedeljo. Yast se rada učim. Father Černe so naš gospod. Moje sestrice se tudi rade učijo. Pa ne zamerite ker tako slabu pišem ker se samu doma učim pisat od mame in ata in vas pozdravim.

Pavla Virant.

Draga Pavla: — Jako me veseli, da si tudi ti ena izmed onih pridnih deklic, ki se doma lepo uče slovensko pisati in čitati. Jako lepo je od tvojeja ata in mame, da te uče. Kako je to lepo! Le rada jih imej in rada se uči. Bog te blagoslovi.

Tvoj striček.

Pueblo, Colo. — Dragi striček: — I wish to tell you a bit about the Mission we had here about three weeks ago. Fr. Zamijen just here from across the sea gave us a splendid mission at the invitation of kind Fr. Cyril Zupan our Pastor. One Saturday being picked out for the children. Father spoke to us very kindly. He told us to respect our parents and never bi ashamed of them. Certainly we all appreciated Fathers visit and hope he will come again.

Elsie Skiff.

Draga Elsie: Sv. misijon je vsikdar nekaj lepega in potrebnega. Zato nam potreba dobrih misijonarjev, da bi misijone dajali. Imamo gotovo med slovenskimi boys, katere Bog kliče v ta stan. Bog ve, ali bodo poslušali njegov klic? Otroci molite v ta namen. Pozdravljena, draga a Elsie.

Tvoj striček.

KAJ BERI?

Dobra knjiga je dober prijatelj. Dobri prijatelji se ne najdejo na vsakem kornerju, tam najtežje. Tudi dobre knjige, zlasti slovenske, so bolj redke. Po reklami soditi je vse prvovrstno. A reklama je reklama. Čudim se, da naše najboljše knjige najmanj gredo. Popraševanje po samih povestih je slabo kažoč termometer. Dobra je povest za razvedrilo. A tudi duša, za Boga vstvarjena duša, potrebuje svojega razvedrila, v mehkaniziranem in bizniziranem ameriškem življenju timbolj. Treba resnejšega pojmovanja življenja, tudi tega v površni Ameriki bolj kot drugod. In vendar je po knjigah, ki bi nam dušo dvigale, življenjske uganke reševale, nas oboroževale za boj proti sovražnikom naše vere, tako malo popraševanja. Naj nekatere teh navedemo. Kako lepe so n. pr.:

M. Elizabeta: Iz moje celice. Sam doktor Tavčar, takrat še ves bogopozaben, se je ob neki priliki izrazil onjih: 'Slišite, to je pa nekaj lepega!' Ko jih človek bere, mu postane toplo pri srcu. Blagodejni žarki evharističnega Solнца ga objamejo in mehka Materina roka ga začne božati. Spomini iz davnih, srečnih, vernih dni, ko mu je evharistično Solnce še v majski moči sijalo in se je še otroško oklepal roke svoje nebeške Matere, mu tajnostno šepetajo: Nazaj k Jezusu, nazaj k Mariji! Če iščeš zgubljene sreče.

M. Elizabeta: Cvetje na poti življenja. To je druga zbirka naše bogonarjene pesnice. Kdor hoče na novo osvežiti spomin na tiste lepe starokrajske slavnostne dni, ko je kot otrok stopal pred mamico na njen godovni dan in ji pesniško častital, ko je kot Marijina družbenica v pesmih pozdravljala svoje nadošle ali poslavlajoče se voditelje in višjega pastirja itd. ta naj naroči to zbirko. Tudi ti spomini ga bodo silili, da bo za trenutek postal, se zamislil v dneve, ki so bili, jih primerjal s sedanjimi, tako prozaičnimi in na novo utrdil morda že raz-

trahljane vezi mej seboj in materino vero, ter cerkvijo in njenimi zastopniki.

Poulin: Na poti v večnost. To je nabožna knjiga, vendar ne tiste vrste vrste, ki bi pred vsem vplivala na srce in čustva, ampak knjiga, bi dejal, za moško pobožnost. Pisatelj je to kar piše govoril izobraženim možem, ki hočejo globljega pojmovanja onih verskih resnic, ki morajo resno mislečemu človeku kazati smer življenja. Neka svečana vzvišenost veje iz iz teh živahno pisanih poglavij, da mora v resnici tudi sicer trdega moškega presuniti.

Dr. Aleš Ušeničnik: Knjiga o življenju. To je knjiga, ki bi bila brez dvoma prestavljena v vse svetovne jezike, ko bi naš jezik, v katerem je pisana, ne bil tako malo znan. Dodaš, kolikor jaz vem, je bila predstavljena v češčino, hrvatski prevod se pa pripravlja. Pisatelj začne z vprašanjem: Ali je življenje vredno življenja. Potem nas popelje mej velike mislece, ki so povsod iskali odgovora na to velepomembno vprašanje. A ker so ga iskali brez luči vere, so ga iskali zastonj. Pustili so je: Brez odgovora. Je odgovor, zakliče on, ki mu jasna sveti luč vere. Človeštvo živi iz vere, njegova rešitev je: Na božjih tleh. Potem le po razloži: Smisel življenja v luči vere. Bog je življenje našega življenja. Kdor v njem in iz njega živi, ta niti vprašal ne bo, jeli življenje vredno življenja. Kot nekaj živ dokaz za to, da je življenje v Bogu in za Boga vredno življenja, nam predstavi na koncu sv. Franciška, ki je pojoč živel in umirajoč pel. Krasna knjiga je to. Vendar ne za vsacega. Popolnoma jo bo vžival le tisti, ki ima nekaj modroslovne podlage. Dasi je kolikor moč poljudno pisana. Na koncu je pridejan slovarček tujih, modroslovnih izrazov. Takim, ki posegajo v naše časnikarske boje za našo sveto pravdo proti brezverstvu, to knjigo kar najtopleje priporočamo.

SLOVENSKI MOLITVENIKI

v zalogi imamo sledeče slovenske nabožne knjige.

Molitveniki:

Sveta Ana, veliki tisk	\$1.00
Marija žalostna mati	1.00
Marija Kraljica Src	1.00
Tolažba dušam v vicah	1.00
Bog med nami	1.00
Nazaret, veliki tisk	1.00
Angelj varh	1.00
Getzemani in Golgota	1.00
Bodi moj naslednik	1.00
Duša spokorna	1.00
Mati čudovita. Šmarnice	1.00
Šmarnice Arskega župnika	1.00
Lavretanske šmarnice	1.00
Marija in sv. maša šmarnice	1.00
Šmarnice, Rev. Volc	1.00
Moj Tovariš, zlata obreza, veliki tisk	\$1.00
Moj Tovariš, zlata obreza, bele platnice	1.25
Molitvenik za Ameriške Slovence	1.00
Kruh Življenja	1.50
Večna Molitev	2.00
Šmarnice, Rev. Volčič	1.00
Šmarnice, Rev. Skufca	1.00
Priprava na smrt	1.25
Sveta Spoved	1.00
Duhovni Boj	1.00
Duša Paša	1.50
Majnikova Kraljica	1.00
Evangeljska zakladnica	1.50
Angleški molitveniki za otroke po 10c, 15c, 20c in 25c. Za odrasle Key of Heaven	1.00

Nabožne knjige:

Ali znaš?	.05
Angeljska služba za mladenčce	.05
Malé dnevnice v čast brezmadežnemu spočetju	.05
Šestnedelna pobožnost k sv. Alojziju	.05
Starišem in vzgojiteljem	.05
Sveta ura, moliti Jezusa v zakramentu ljubezni Božje	.50
Sveta Germana	.25
Ljudovika Blozija, napeljevanje h krščanskemu življenju	.35
Izidor pobožni kmet	.35
Lurški čudeži	.05
Marija naša pomočnica, povest	.50
Skrivnost Presv. Rešnjega Telesa	1.00
Premišljevanje o božjem Sreuzusovem	.05
Prva nevesta Kristusova	.45
Molimo ali najpotrebnejši nauki o molitvi	.15
Kristusovo trpljenje in sedanji čas	.45
Osmero blagrov ali Nauk o srečnem življenju	1.00
Devica Verna, Šmarnice	.75
Valerija ali zmagovalni izhod iz katakomb	1.00

Pri naročilih naslovajte pisma: "AVE MARIA",

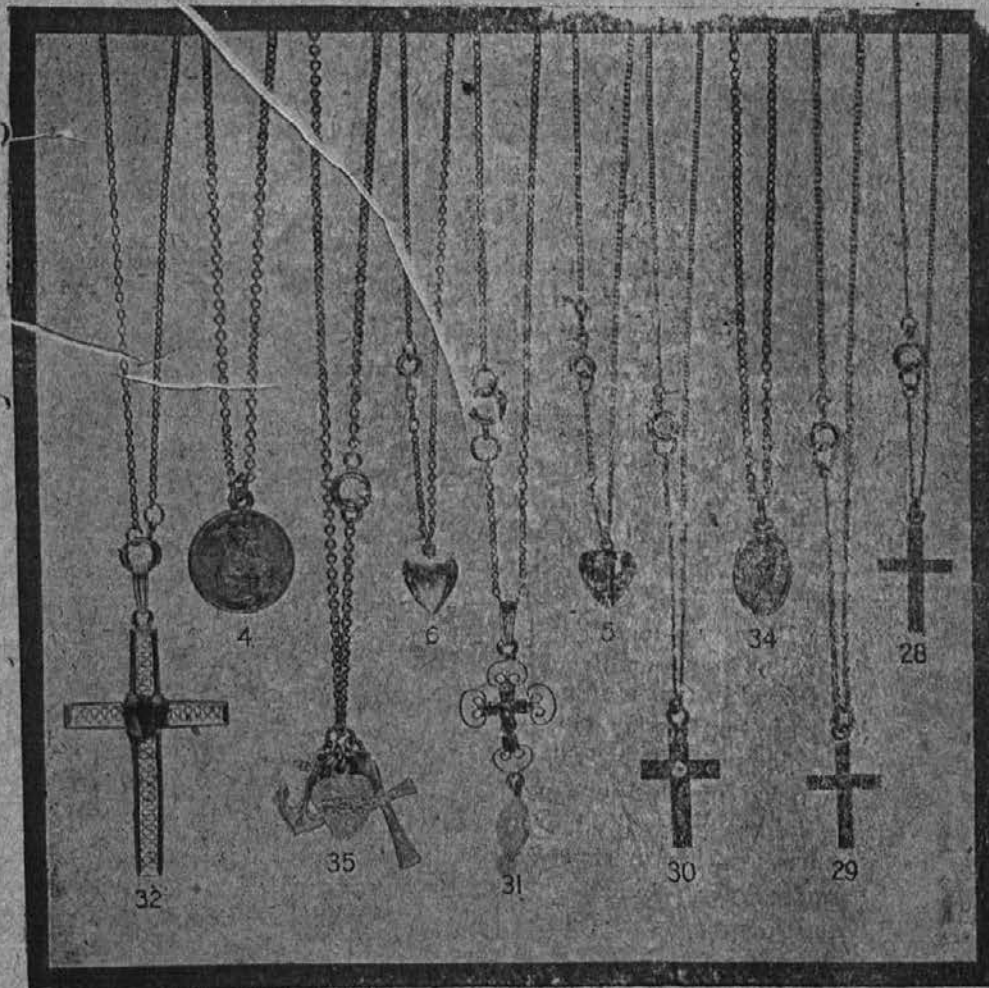
1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Našim naročnikom, sotrudnikom in prijateljem

naznanjamo da smo razpisali posebno lepe nagrade, za katere se bo gotovo vsak naročnik "Ave Maria" potrudil.

PODOBA KRIŽANEGA V OB-
LIKI KNJIŽICE za v žep. Dobi
jo vsak naročnik "Ave Maria" ka-
teri nam pošlje ponovno naročnino
\$2.50 za celo leto naprej.

ZLATO VERIŽICO S KRIŽCEM

ali z svetinjico dobi vsak,
ki nam pošlje enega nove-
ga naročnika za "Ave Ma-
ria" za celo leto \$2.50. Na-
ročnike prosimo, da goto-
vo sporočite štev. veriži-
ce, kakor so zaznamovane
na sliki.

Vsa pisma in naročnina
pošiljajte na:

"AVE MARIA",

1849 West 22nd Street,
Chicago, Ill.